

GROOVE

Nummer 4 • 2009 Sveriges största musiktidning

GOSSIP

Besatta av musik

PHOENIX

Old school-romantik

Montt Mardié
Audionom
Mastodon

Bruket
Tilde
Sonjagon
Magna Carta Cartel
The Leather Nun

Prenumeranter för
Unik CD
Kajsa Grytt • Phoenix • Promoe • Bruket • The Tension
Mosquer • Nathan Moritz

LUGER I SAMARBETE MED TELIA PRESENTERAR

ARCTIC MONKEYS

GLASVEGAS · LILY ALLEN

ANTONY & THE JOHNSONS

MED GÖTEBORGS SYMFONIKER

MY BLOODY VALENTINE

OLLE LJUNGSTROM · JENNY LEWIS

PATRICK WOLF · WILCO

VIVIAN GIRLS · GRIZZLY BEAR · BON IVER

BASEMENT JAXX · BEIRUT

JENNY WILSON · BAND OF HORSES

FEVER RAY · ASHER ROOTH

TIM RAISÄNEN · AMADOU & MARIAM

FLORENCE AND THE MACHINE · CALEXICO

SEUN KUTI & FELA'S EGYPT 80

KLUBBAKTER 13-15 AUG

ECHO & THE BUNNYMEN · CROOKERS · VETIVER

JAY REATARD · THE BRONX · RISE AGAINST

MAGNETIC MAN FEAT. SKREAM & BENGAL

CHAIRLIFT · WOODPIGEON · EROL ALKAN

MONOTONIX · THE BIG PINK · LADYHAWKE

KÖP DINA BILJETTER PÅ WWW.WAYOUTWEST.SE ELLER RING 0771-651 000

Biljetter kan även köpas på www.sj.se/upplevelser, 0771-75 75 75 eller i SJ Resebutik.

Du kan du också köpa biljetter på Bengans och Pusterviksbiljetter.

way out west

—GÖTEBORG 13-15 AUG 2009—

Medpartnär
TELIA
telia.se/musik

Medpartnär
Sony Ericsson

Medpartnär
metro

Medpartnär
JC

Medpartnär
Dine

Medpartnär
Scandic

METALLICA

SONISPHERE
ONE DAY FESTIVAL
HULTSFRED, FOLKETS PARK, 18 JULI

THE HIVES MACHINE HEAD
PRIMAL SCREAM MASTODON CRADLE OF FILTH LAMB OF GOD
ANTHRAX THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY MESHUGGAH
PLUS TWO MORE NAMES TO BE ANNOUNCED

1 DAY, 2 STAGES, 12 BANDS FEATURING A FULL 2 HOUR METALLICA SET
DON'T BE LEFT OUT - GET YOUR TICKET NOW!

PHOTO: ROSS HALFIN

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-170 70 70 eller www.festivalbussen.se, tel: 0771-19 04 90

WWW.SONISPHEREFESTIVALS.COM

MASSIVE ATTACK

18 OKTOBER
ANNEXET STOCKHOLM

BILJETTER FINNS VIA WWW.TICNET.SE, TEL: 077-170 70 70 SAMT ALLA TICNET- OCH ATG-OMBUD.

UNITED STAGE ARTIST PRESENTERAR

THÅSTRÖM

Anna Ternheim

+ SUPPORT

TORSD 2 JULI GÖTEBORG TRÄDGÅRDSFÖRENINGEN
FRED 3 JULI STOCKHOLM LÅNGHOLMSPARKEN
ONSD 8 JULI HELSINGBORG SOFIERO SLOTT
LÖRD 25 JULI VARBERG VARBERGS FÄSTNING

WWW.TICNET.SE 077-170 70 70 SAMT SEDVANLIGA FÖRKÖPSSTÄLLEN

WWW.UNITEDSTAGE.SE WWW.THASTROM.SE WWW.ANNATERNHEIM.COM

PHOENIX

WOLFGANG AMADEUS PHOENIX CD, CD/DVD & VINYL MED MP3

Nytt album, i butik 27 maj 2009

Innehåller singlarna "1901" och "Lisztomania"

Live 30 maj Siestafestivalen, Hässleholm

www.wearephoenix.com www.cooperativemusic.se

JOHN GRIFENHOLM

- 9 **Audionom ▲**
- 9 6 frågor till **Jonas Almqvist**
- 10 Vårt öde, vårt Waterloo
- 10 **Festivalsverige**
- 12 **Blågult guld**
Magna Carta Cartel
Sonjagon
Tilde
Bruket

J HUBBARD

- 14 **Mastodon ▲**
- 16 **Gossip**
- 19 **Montt Mardié**

THECLAFLEUR

- 20 **Phoenix ▲**
- 22 **Liverecensioner**
Bob hund, Pauline, PJ Harvey &
John Parish, Yeah Yeah Yeahs
- 25 **Skivrecensioner**
- 31 **Groove CD 4 • 2009**

LEDARE **Det är kul att tävla i musik**

Med Melodifestivalen och andra musik- och talangtävlingar på näthinan är det lätt att avfärda dem alla som ytlig underhållning och sålunda lättglömd som en mulen vardag. Men jag måste säga att det kan finnas en nerv och direkthet i sådana tävlingar, i alla fall om man ser dem live och på nära håll.

Nyligen satt jag nämligen i en jury där cirka 80 band och artister i alla genrer fick spela en låt var för att sedan höra våra åsikter. Och det var verkligen en upplevelse för mig. Så många förhoppningsfulla killar och tjejer tog sig upp på scen för att nå fram till oss och publiken, även om de inte riktigt visste hur man gör. Spänningen låg i luften hela dagarna, och jag insåg snabbt hur överlägsen livesituationen är för musiken, det är verkligen på riktigt om man stiger upp på scen ensam med en gitarr. Och vissa är tillräckligt färdiga som artister för att utnyttja detta. Jag vill därför tipsa om några av mina favoriter från den gångna helgen:

Kookie Dough: Två tjejer som väver ihop sina röster och akustiska gitarrer på ett ytterst begåvat sätt.

Self Deception: Otroligt proffsigit band som skulle ha miljonpublik om de bott i Kalifornien.

Jonna Andersdotter: 15-åring som har oförskämt mycket talang att förvalta under sin förhoppningsvis långa karriär.

Forsaken Minutes: Charmigt punkband som för allt i världen inte ska slipa till sin musik.

Epelectric: Beräknande och utlevande indie-rock som blandar mjukt och hårt.

Andra favoriter var Villanova Circus, Beabella, Kent Valenteen'z och 75öre pepparkakor i en papperspåse. Mitt huvud snurrar fortfarande av alla intryck, men jag ser redan fram emot nästa tävling jag får delta i...

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Sony Music

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Alexandra Bengtsson	Robert Lagerström
Roger Bengtsson	Daniel Magnusson
Rasmus Blom	Thomas Rödin
Andreas Bäckman	Anders Samuelsson
Mathilda Dahlgren	Björn Schagerström
Nina Einarsson	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Klara Grape	Edith Camilla
Anna Gustafsson	Svensson
Torbjörn Hallgren	Anders Teglund
Camilla Käck	

Praktikanter

Hans Larson **Fredrik Wetter**

Tryck **VTT Grafiska**

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuellt vinstskatt.

RUNSALA, ÅBO
3.-5.7.2009

WWW.RUISROCK.FI

RUIS ROCK 2009

Paik all ändringar förbehålles.

FREDAG 3.7.2009

SLIPKNOT (USA) • DISTURBED (USA) • CHILDREN OF BODOM

NEUROSIS (USA) • STONE • DEATHSTARS (SWE) • THE WILDHEARTS (UK) • DEAD BY APRIL (SWE) • CALLISTO
MAGENTA SKYCODE • MAJ KARMA • MOKOMA • PILGRIMZ (DEN) • VIIKATE

LÖRDAG 4.7.2009

MEW (DEN) • IN FLAMES (SWE) • THE SOUNDS (SWE) • GLASVEGAS (UK)

LADYTRON (UK) • THE LIVING END (AUS) • EPPU NORMAALI • TEHOSEKOITIN • PMMP • ASA JA JÄTKÄ JÄTKÄT • CMX
DON JOHNSON BIG BAND • EGOTRIppi • KOTITEOLLISUUS • LE CORPS MINCE DE FRANÇOISE • MAIJA VILKKUMAA
PINTANDVEFALL • REGINA • SCANDINAVIAN MUSIC GROUP • STELLA

SÖNDAG 5.7.2009

**FAITH NO MORE (USA) • VOLBEAT (DEN) • CALEXICO (USA)
GOGOL BORDELLO (USA)**

!!! (USA) • THE GASLIGHT ANTHEM (USA) • THE CRASH • AMORPHIS • APULANTA • THE CAPITAL BEAT • FIRST AID KIT (SWE)
HUSKY RESCUE • ISMO ALANKO TEHOLLA • JOENSUU 168s • RISTO • RÖYHKÄ JA RÄTTÖ JA LEHTISALO • SOUL CAPTAIN BAND

AKTUELL INFORMATION OM UPPTRÄDANDE ARTISTER, BILJETTPRISER OCH FESTIVALEN PÅ WWW.RUISROCK.FI
BILJETT FÖRSÄLJNING TILL UTLANDET PÅ WWW.TIKETTI.FI

sonera

Turku Energia

Turun Sanomat

THE VOICE

tiketti
www.tiketti.fi

SOUNDI

RADIO X3M

RAMIRENT

SUZUKI

suB

ÖSTERSUND 30 JULI - 1 AUGUSTI

LADY GAGA USAMY MacDONALD UK

THÅSTRÖM

A CAMP

TV ON THE RADIO USMEW DK

OPETH

Ulf Lundell | bob hund | Takida | Timbuktu | Metronomy (UK)
 Anna Ternheim | Sahara Hotnights | Veronica Maggio | Hello
 Saferide | Lena & Orup | Frida Hyvönen | Olle Ljungström
 Petter | Perssons Pack | Titiyo | Florence Valentin
 Deportees | El Perro Del Mar | Anna Järvinen
 Sugarplum Fairy | Henok Achido | Johnossi
 Silent Disco (UK) | Totalt Jävla Mörker
 Dead by April | Ossler | Bullet

FLER ARTISTER
 PÅ STORSJOYRAN.SE

FESTIVALPASS

995:-

inkl camping

1145:-

storsjö

yran

ticnet

ticnet.se, 070-170 70 70 samt ATG- & ticnetombud

Köp ditt festivalpass på sj.se/upplevelser 0771-75 75 75 samt SJ Resebutik. Res från 49:-

ULF MAGNUSSON

Jonas Almqvist

från nyuppväckta punkhårdrockbandet
The Leather Nun.

Ni är tillbaka och firar 30 år, hur känns det?

– Det är mer jobb än man tror, för vi sköter allt själva. Så gjorde man en gång i tiden och jag gillar att ha kontroll. Vi har födelsedagskalas för kompisar och sen ska vi spela på Peace & Love i sommar. Det känns skitballt, tre decennier är extremt.

Tror ni att folk saknar er?

– Som jag sa redan 1979, om det finns nåt annat band som spelar sån hård Detroitrock som Nunnan så skulle vi inte finnas. Hellacopters är borta och Backyard Babies är på väg ner, så tiden är perfekt för Leather Nun Re:Loaded.

Men ni är rätt gamla nu, orkar ni?

– Jag åt lunch med Jonas Åkerlund igår och han sa "skit samma vad alla andra tycker om det känns bra för er". Och vad är egentligen värst, en ung arg psykotisk 20-åring på scen eller en gammal arg psykotisk farbror? Vi har en cynisk ton nu som gör oss tyngre än nånsin. Jag orkar det för min hjärna säger att vi klarar det.

Hur låter ni då?

– Det är up to date och blytungt, vi kör i 240 knyck. Ta med dig öronpropparna och Aspirin för det blir blodsmak i munnen, det finns inga rockakter som kan konkurrera med oss.

Ingen familjeunderhållning direkt?

– Men vi har faktiskt blivit kontaktade av dom på Allsång på Skansen, vi är ett av banden dom funderar på att boka.

Är det sant?

– Ja. Jag sa att vi fått preliminärt ja från Benny Andersson att göra *Gimme gimme* med oss.

GARY LANDSTRÖM

Kör på ren känsla

Audionom saknar agenda. De tänker inte efter utan gör före. De är otämjda, strömlinjeformade och lika primitivt perfekta som ett skenande, rabiessjukt rovdjur, nästintill omedvetet om sin egen existens.

AUDIONOM HAR EXISTERAT i nästan nio skivfattiga år men har i omgångar förvandlats, fallit sönder, dött och återföts. Jag möter upp med tre av medlemmarna i den nuvarande reinkarnationen – gitaristen Mårten Holmberg, basisten Pelle Backman och filmaren Martin Malm – i hopp om att bli lite klokare.

Hur många är ni nu i bandet?

– Vi är sex som spelar och en som projicerar film, säger Pelle.

Jag trodde att ni var fler?

– Ja, vi har nog varit nio någon gång i historien, men jag tror att det är rekordet, inflikar Martin osäkert.

– Hur många är det egentligen allt som allt som varit med? undrar Mårten.

– Det måste vara bortemot 20 stycken, gissar Martin.

– Jag tänker mer att det är bortåt 30, svarar Mårten.

– 35 då, kanske? gissar Martin igen.

Som sagt: Audionom tänker ogärna efter. När jag undrar hur de går tillväga när de skriver musiken får jag flyktiga svar. När jag frågar om det inte är omständligt att vara såpass många, ser de mest förvånade ut. Jag får inga raka

besked, men efter ett tag börjar jag ändå förstå. Audionom kör på ren känsla. Och det är nog just därför deras okokta rock är så skönt motsägelsefull, så driven men samtidigt monoton, så rastlös men repetitiv, så högljudd men avskalad, så tung och fettsnål. Så konsekvent spretig.

Vad har ni sju gemensamt?

– Som det är nu så drar väl alla åt samma håll, säger Mårten.

Och vilket håll är det?

– Audionom-hållet.

Jo. Men vad innebär det?

– Kan inte någon annan ta över?

– Jag vet faktiskt inte ens om vi drar åt samma håll, skjuter Pelle in. Det är väl mer så att vi drar åt olika håll och samlar ihop varandra. Jag tycker ofta att det känns som om vi spelar både med och mot varandra.

Så det finns inte något gemensamt mål?

– Nej, inga initieringsriter, säger Mårten.

– Jo, vi har ju en speciell skål, påpekar Pelle.

– Ja, just det! utbrister Mårten. Man måste kunna den här!

Jag blir instruerad, och sedan skålar vi alla fyra i någon slags skev skruvrörelse, vilket resulterar i att jag sträcker axeln, och att Mårten spiller ut halva sin öl rakt ner i min öppna väska.

Oj då. Åker du ut ur bandet nu?

– Jag tror det. Skönt. Det var fan på tiden.

– Som sagt: vi byter ofta medlemmar, ler Pelle.

Ja, Audionom är uppfriskande långt ifrån inställsamma. De är knappast enkla att intervjuas. De saknar bra pressbilder. Och under nio års tid har de bara hunnit släppa en samlingsskiva samt det strålande albumet *Superior*, vilket kom för någon månad sedan men beklagligt nog dränktes i mediebruset.

– Jag tror att det krånglar med distributionen, suckar Mårten. Ingen tidning verkar ha fått skivan, och dom få som fått den, dom har fått den för sent och inte velat skriva en inaktuell recension. Så det blir helt enkelt upp till er på Groove att ändra på det. Ni får bryta isen nu!

FREDRIK FRANZÉN

10 tidningar.

10 skivor.

Ny färsk svensk musik.

Plusgiro 18 49 12-4

319:-

Vårt öde, vårt Waterloo

Jag sitter med barnbarnen runt mig. Vi äter bul- lar och de vill veta hur det var förr.

– Morfar! Berätta om Deportees igen! Du kände ju dom. Snälla!

– Jo, visst kände jag dom, svarar jag. Men det viktiga från den tiden är Fildelningskriget, förstår ni.

– Vi vill inte höra om kriget! Berätta om Deportees istället!

– Nej, ni måste få veta hur Fildelningskriget gick till, insisterar jag. Det var en enorm strid om ägande på den tiden. Ni förstår, när Inter- net kom till så började folk sprida musik fritt, och de som ägde musiken fick inte längre betalt. Pirater slogs mot Anti-pirater!

Barnbarnen suckar:

– Hur kan man ens äga musik? Det är väl nåt man lyssnar på. Varför tjarar alla gamlingar om det här med ägande? Vi vill höra om Deportees! Tänk att du kände dom, morfar!

Men jag fortsätter att berätta om kriget.

– I själva verket handla- de kriget om att sälja mest. Eftersom skivförsäljningen sjönk blev alla stressade och ganska snart handlade allt

bara om hur man skulle kunna tjäna pengar på musik igen. Samtidigt, utan att man då tänkte på det, såg det likadant ut överallt. Alla ville bara sälja mer och mer. Staten sålde ut allt: skolor, vård och Apotek. Efter att staten till slut sålt ut även skatten förlorade dom alla sina inkomster och dom tvingades att ge upp resten också. Hela riksdagen såldes och även riksdagshuset, ni vet där vi brukar gå och äta glass och titta på statyer av gamla regenter och provsitta konstiga stolar. Men vad man inte förstod var att det var Disney som köpte allt, såväl upphovsrätter som Systembolag och allemansrätt. Och när Disney slutligen handlat upp hela världen tog kriget plötsligt slut. Ägandet blev meningslöst eftersom dom ägde allt och alla. Alla jobbade ju i samma företag!

Barnen börjar sjunga på albumet *Under the pavement – the beach*, som om historien och kri- gen inte betydde något alls, och jag brusar upp:

– Men lyssna på mig! Fildelningskriget är viktigt. Det fanns en tid före Disney ägde allt!

Så kommer min dotter in i rummet.

– Men pappa, säger hon, nu får du sluta tjata om kriget! Du brukade ju alltid fråga dina för- äldrar hur dom kunde vara proggare på 1970- talet trots att punken kommit. Det här är ju exakt samma sak!

Pyttsan! tänker jag, men lugnar mig och säger med ett leende:

– Barn, om ni lär er om kriget får ni mer bul- lar.

Barnen springer iväg och sätter på Depor- teesalbumet. De dansar hejdlöst över golvet. Jag äter en bulle medan jag ser på deras dans, och jag tänker att de bryr sig inte om urgamla kon- flikter. Historien flaxar ändå iväg och föränd- ras hur mycket man än minns och berättar. Jag slickar ur bullpappret. Det enda som finns kvar från min tid är musiken. Och Disney.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

Festivalerna inv

De poppar upp som myggbett på sommaren, festivalerna. Bara de senaste åren har antalet växt ordentligt och snart verkar det som om varenda ort – landsbygd som storstad – ska ha en festival.

Men hur lätt är det att dra igång ett så stort evenemang? Hur påverkar konkurren- sen utbudet av liveakter? Och hur viktiga är festivaler för artisterna?

2007 GICK HULTSFREDSFESTIVALEN cirka sju miljoner back. Kommunen var beredda att gå i borgen, men då stötte man på motstånd och fick inte bistå med en sådan summa. Till sist fick arrangören Rockparty låna pengar från olika håll för att komma på fötter igen. Trots att kommunen stod bakom dem.

– Vi är beredda att gå långt och tycker att festivalen ska genomföras, säger Kira Berg (s), kommunal- råd i Hultsfred.

Kommunen litar på arrangören Rockparty. Tack vare festivalen har Hultsfred gjort sig ett enormt namn, och det har resulterat i det musikinriktade gymnasiet Gyro såväl som ett växande näringsliv. Festivalchef Per Alexandersson har å sin sida stort förtroende för kommunen. När det begav sig, på 80-talet, var den mest ett hinder, men-nu fungerar den snarare som en förhandlingspart. Som exempel kan nämnas att festivalen i år utökats till fyra festi- valdagar. Utan att kommunen gnällde nämnvärt.

– Vi har en väldigt bra dialog, dom ledande poli- tikerna har förståelse för vad vi gör, berättar Alex- andersson.

Hultsfredsfestivalen har storleksmässigt blivit ifattsprungen av Sweden Rock såväl som Peace & Love, men Alexandersson ser inte något större problem med det. Att vara störst är en bonus, men enligt honom är det viktigaste att ha en handfull bra, svenska festivaler.

Men hur många? Bortsett från ovan nämnda kan man räkna till Arvikafestivalen, Siesta, Storsjöran, Where The Action Is, Way Out West, Putte i parken och för den delen nykomlingen Sonisphere. Tio gan- ska stora festivaler. Sex av dem har tillkommit de senaste tio åren. Lägg därtill övriga skandinaviska storheter, såsom danska Roskilde, norska Øyafesti- valen och finska Ruisrock.

Sonisphere hålls också den i Hultsfred, en vecka efter den ordinarie festivalen. Enda anledningen till

att den fått vara en egen festival stavas M-e-t-a-l-l- i-c-a. För att genomföra Sonisphere har man varit tvungna att hugga ner ett antal björkar vid festi- valområdet, och det har orsakat en del motstånd i kommunen. Men i övrigt är det mesta upplagt inför starten: Rockparty levererar området och persona- len. Per Alexandersson kallar Sonisphere för ”en extremt rolig utmaning”. Kira Berg berättar att kommunen inte tvekade länge för att bestämma sig.

– Vi var eniga till att genomföra Sonisphere. Hoppas att det kan återkomma senare.

Dragonfly utanför Falköping hör till en av de absolut nyaste festivalbäckenskaperna. Ett eve- nemang som inte bara inriktar sig på musik, utan också på konst och film. Allt startade förra året i Ekehagens forntidsby, en bit utanför staden, då ett inflyttat gäng från England fick upp ögonen för området och tog kontakt med kommunen.

– Det kändes spännande att sätta Ekehagen och kommunen på kartan, säger Håkan Kjellberg som är förvaltningschef för området.

Han berättar att reaktionen från lokalbefolk- ningen har varit god och att man gärna ser att arrangemanget växer. Men för stort får det inte bli.

James Carnell är en av de fem personerna i för- eningen The Hollow Egg som står bakom festivalen. Han säger ungefär samma sak.

– Förra året var vi ungefär 600 personer och i år räknar vi med att bli runt 1000. Vi vill hålla på flera år, men vi vill ändå hålla det intimt. Området tar ungefär 4000 personer, och det är lite för mycket.

Startkapitalet förra året bestod bland annat av pengar från Leader, ett EU-program som går ut på att utveckla landsbygden. Man fick också en del stöd från Kultur ungdom i Västra Götaland och ett fåtal lokala sponsorer.

– Vi har ingen stor budget. Vinsten från förra året lägger vi på årets festival, avslöjar James Carnell.

aderar!

Många av banden som kommer till Dragonfly är sådana som arrangörerna känner eller är bekanta med. Mycket brittiska inslag med andra ord, men även en hel del Göteborgsband. Några av förra årets stora dragplåster var reggaegruppen Kultiration och electrobandet Little Dragon.

Så vad är effekten av alla festivaler? Per Alexandersson, som jobbade med Hultsfred redan vid starten 1986, menar att bokningarna av artister på väg uppåt inte har blivit överdrivet mycket dyrare under senare år. Däremot måste man gräva djupare i plånboken för headliners, de riktigt tunga namnen.

Timbuktu är en välbekant artist i sommar. Han har ett 30-tal spelningar totalt och är bland annat klar för Hultsfreds-festivalen, Peace & Love och Siesta.

– Jag tror inte att jag har fler festivalspelningar än vanligt, men jag märker definitivt att det tillkommer festivaler. Man hör talas om betydligt fler än förr, säger han.

Timbuktu tar upp skånska Siesta. En förhållandevis ung festival som dessutom gör klart med större och större namn (bland annat Placebo och Sonic Youth i år). Trots att antalet festivaler ökar. Timbuktu är aningen förbryllad:

– Det är för mig faktiskt ett mysterium, att det kan vara så.

Men han har en teori: om all livemusik stegrar på sommaren, blir det färre spelningar under övriga året. Spelningarna blir helt enkelt mer centrerade till festivalerna.

Hans första Hultsfredspelning var för ungefär tio år sedan. Han var ”någon

sorts löst förband till Looptroop” och fick spela i en kvart. Sedan dess har det blivit fler och fler festivalspelningar, och pengarna har blivit större och större för varje spelning, även om summorna inte ökat dramatiskt.

– Men jag får ändå mer pengar för mina svenska festivalspelningar nu än för tio år sedan, menar Timbuktu.

Så vad innebär festivalinvasionen? Tydligt är det dyrare att locka till sig stornamnen, men uppenbarligen sitter många av festivalerna på en del stålar eftersom de lyckas knyta till sig stora namn. Anledningen till att det kan vara så skulle kunna bero på att det helt enkelt finns fler stora namn som är redo att spela. Skivindustrin minskar, men antalet liveakter påstås öka och därmed finns det fler stora artister att gotta sig till. Och

därmed kanske en ökning av festivalerna är helt naturligt.

Men vad är viktigast – att sätta orten på kartan eller att anordna en bra festival med riktiga toppnamn? Ger man den frågan till samtliga festivalstäder i landet, skulle kommunerna förstås tänka på sin ort, medan arrangörerna vill få dit bra band och artister. Men det kan förstås gå hand i hand, som i Hultsfreds fall. Per Alexandersson understryker i alla fall sin vision.

– Att vara vinstdrivande är inte det primära målet. Gör man tillräckligt bra grejer kommer det folk. I vår värld är artisterna viktigast.

Nåväl. Återstår att se hur många festivaler som kan se dagens ljus innan efterfrågan på de stora artisterna blir för stor. Säkert är i alla fall att Festivalsverige blommar.

HANS LARSON

Magna Carta Cartel

Dramatisk pop med hårdare rötter

Magna Carta Cartel vet hur man spelar gitarr. Med bakgrund i allt mellan post-rock och dödsmetall spelar de nu långsammare och mjukare. Men inte desto mindre pompöst.

– Bandet startade med att vi träffades hemma och började spela in musik som vi inte kunde använda till något annat. Alla medlemmar är gamla metal- och hardcoresnubbar. Det här var någonting som inte fick plats i det andra. De här var dom vackra tonerna, säger sångaren och gitarristen Martin Persner.

Debut-EP:n *Valiant visions dawn* består av två instrumentala låtar och en med sång. Drömska välsnickrade gitarrarrangemang och den viskande sången för tankarna till både postrockens Explosions In The Sky och svenska Logh.

– Logh gillar vi, verkligen. Skillnaden mellan oss och dom är väl att dom rör sig mer minimalistiskt när vi blåser på utav bara helvete med gitarreffekter. Fast vi har inte strävat efter att göra dramatisk och pompös musik egentligen, det har bara blivit så. Folk i vår närhet tyckte att vår musik lät som filmmusik, så vi brukar

påstå att det är det vi gör... fast till filmer som inte finns.

Magna Carta Cartel består av fem gitarrister och att de alla är skickliga musiker hörs tydligt. Något som Martin förklarar med bandets bakgrund.

– Har man spelat den typen av musik som vi har gjort så blir man ganska teknisk, så då har man ju med sig det när man ska lära sig lira popmusik. Sen är det ju mycket svårare att framföra popmusik på ett bra sätt än vad metal är.

Er EP finns att ladda ned gratis på er hemsida, både i råformatet wave och som mp3. Vill ni distansera er från musikindustrin?

– Ja, på ett sätt vill vi väl det. Även om ambitionen med bandet ändå är att nå ut till många människor och kanske få backup från nåt bolag nån gång. Men vi kan ju inte sitta och vänta på att de ska ringa från Sony direkt. I nuläget känns det bäst att lägga ut materialet öppet och försöka bygga en publik. Om en månad ungefär så kommer vi att lägga ut en fullängdare också.

ANDREAS BÄCKMAN

Sonjagon

Inspirerad indie-rock

Per Sinding-Larsen har kallat dem ett "dynamiskt Radiohead, fast med oändligt mer spännande sång". 2007 blev de nominerade till Rockbjörnens Myspacepris.

Kvartetten Sonjagon, hemmahörande i Saltsjöbaden i Nacka, har haft en speciell tillvaro de senaste två åren. Omhuldade och uppmärksammade.

Märker ni av en liten hajp?

– Hösten 2007 var det väldigt mycket, men nu har det lugnat ner sig lite. Fast det är klart att det är kul att få synas, säger bandets gitarrist Hugo Johansson.

Egentligen skulle skivdebuten ha skett för ganska länge sedan, men skivbolaget som Sonjagon arbetade med gick i konkurs och allt blev uppskjutet. Men nu – äntligen – är albumet *Arches* här, fast på det egna bolaget Quadrarock.

– Vi hade ju redan gjort inspelningarna och var lite trötta på att vänta med skivsläppet. Efter ett tag förstod vi att det kanske inte var så svårt som det först verkade att släppa på eget bolag.

Ni valde att lägga ut hela albumet på Myspace redan innan släppet. Varför?

– Alla band får ju inte göra så, men vi fick möjlighet att göra det. Vi vill i första hand få ut musiken.

Till en början harvade Sonjagon runt med livespelningar och deras första framträdanden ägde rum i det lokala församlingshemmet. I maj 2007 fick de chansen att uppträda på Lava i Stockholm, och det var då de blev upptäckta. Tre veckor senare spelade de på Debaser Medis. Vi pratar alltså om fyra grabbar som fortfarande bor hemma hos sina föräldrar.

Andra artister reser jorden runt för att få inspiration. Ni har fått all er från Saltsjöbaden.

– Ja, men det finns nog en hel del inspiration här, vi har det fint här vid vattnet. Det är ju vår sångare "Joppe" (Jacob Stenberg) som skriver texterna, men han brukar sällan vilja prata om var han får dom ifrån, berättar Hugo.

Så vad låter Sonjagon som? Sjalva säger bandet att de influeras av Radiohead, Sonic Youth och Nick Drake. Hugo gillar personligen det "lite smutsiga" soundet som Sonic Youth har och vill gärna låta lite åt det hållet.

Kan ni bli lika stora som era förebilder?

– Det hoppas vi så klart, det är ju målet. Kommer vi så långt har vi definitivt lyckats.

HANS LARSON

NICLAS BRUNZELL

Tilde

Ekλεκtisk soul

Tilde har i princip alltid hållit på med musik. Hon sjöng tidigt, började spela piano i fyraårsåldern, och har under skoltiden gått i musikklasser, studerat piano och sjungit i ensemble. Efter hand började hon också att göra egna låtar, och det har utvecklats mer och mer. Från att ha körat och sjungit med mindre band har hon de senaste åren också spelat med Kristian Anttila och Jonas Game.

2008 träffade hon Kalle von Hall från Bad Cash Quartet som hade hört henne sjunga och ville göra något tillsammans med henne.

– Jag sa att jag skulle höra av mig, och sen gjorde jag inte det... Vi stötte på varann ett halvår senare och bestämde oss då för att jobba tillsammans.

Tilde hade tillbringat en tid i London, där hon också gått igenom en skrivfas där hon skrivit fler låtar till de hon redan hade, och de kom överens om att spela in dem. De började förra sommaren, och har nu sex låtar klara. Två av dem finns utlagda på Tildes MySpacesida.

– Jag har fått jättebra respons på låtarna, bland annat några skivbolag som vill höra mer. När vi har mixat klart dom andra låtarna ska vi skicka dom så får vi se vad som händer.

Tildes musik skulle lika gärna kunna kallas popjazz som singer/songwriter, med sound och arrangemang som på samma gång kan låta som 10cc och Wall of sound-musiken. Men när det kommer till influenser och förebilder finns det bara ett namn: Nina Simone.

– Hon är som en Gudinna. Inte bara för hennes sång, jag beundrar henne så mycket för hennes pianospel, det är fantastiskt. Jag har fått höra att jag låter som allt från Neil Young till Dusty Springfield. Jag vet inte om jag håller med, men det kan ju tyda ju på att mitt uttryck är eget.

Hon är inte främmande för att ge ut en skiva i egen regi men vill helst att ett skivbolag nappar på hennes låtar och ger ut dem.

– Jag skulle ju vilja leva på musiken och kunna skriva och spela, och slippa ta hand om all administration själv. Det bästa vore ju om jag kunde göra en skiva som alla tyckte om och fick åka ut på världsturné.

MAGNUS SJÖBERG

BJÖRN JONAS PHOTOGRAPHY

Bruket

Punkig arbetarrock

UNDER DE GODA ÅREN i Fagersta så var bruket en statussymbol. Ståltillverkningen gick på högvarv. Alla jobbade där eller hade en anknytning till det innan Stenbeck kom och lade ned det. Punkbandet Bruket är på sätt och vis en hyllning till den tiden.

Historien om Bruket är lik många svenska band. Man ville ha något att göra och börjar spela musik. Bruket är inget undantag.

Bruket sjunger på svenska och spelar punkrock och jämförs med Ebba Grön. Känns det bra eller är det ett ok att bära?

– Självklart känns det bra, säger Fredrik som är sångare. Dom är ett av dom största band som existerat. Men vi kanske ligger kanske närmre Clash och Matti Alkberg BD som för övrigt är en bra författare och poet också, om man nu ska

droppa namn. Vi inspireras av all musik som är bra oavsett genre. Mina texter är inspirerade av allt jag ser omkring mig. Jag läser massor av böcker och älskar arbetarförfattarna. Ivar Lo-Johansson, Charles Baudelaire, T.S. Eliot och Majakovskij. Sen gillar jag Dylans flöde också. Han har en speciell förmåga.

Bruket släppte nyligen sin debut-EP. Troligtvis ska det komma ett album i slutet av året. Till hjälp fick de hjälp av ett annat band från Fagersta.

Vad har ni för relation till The Hives?

– Ja, nu för tiden är dom väl producerade eftersom Nicke och Pelle var med under själva skapandeprocessen av EP:n och tanken är att dom ska vara med och göra fullängdaren också. Innan så var det väl så att man visste vilka dom var för att vi alla håller på med musik. Fagersta är ju

rätt litet så man håller ju koll på vad dom andra banden gör, säger Fredrik.

Fagersta var under 90-talet en stark och blommande stad musikaliskt. Häri från kom exempelvis No Fun At All, som Fredrik benämner som Fagerstas bästa band, The Hives är bara tvåa eller trea. I Fagersta bildades skivbolaget Burning Heart som gav ut svenska storheter som Monster, Hives och Refused. Under flera år kom många av världens stora punk- och hardcoreband till festivalen Bergslagsrocken.

– Den festivalen var ju en riktig pärla och en stor inspiration för oss som spelade i band. Men blev peppad av att se andra peppade människor.

PER LUNDBERG GB

Woody West

SOMMARKLUBB!

Outside TEXAS

BBQ

with BBQ-DJ'S
& BBQ-TROUBADOUR

Inside

HONKY-TONK

BAR

with HILLBILLY-DJ'S

LIVE MUSIC

with ALTERNATIVE-INDIE-
ROCK-COUNTRY-DANCEFLOOR
(SMALL HALL)

Den alternativa Bakgårn i stans hjärta!
Alla torsdagar i juli och första i augusti

MASTODON

Gammalmodigt metalband

Det har gått en månad eller två sedan Mastodon släppte *Crack the skye*. Nu är bandet på turné genom USA, på väg till oss i Sverige.

Trummisen Brann Dailor låter uttråkad när hans skivbolag sticker till honom en mobiltelefon.

ANGELA

ELLER FÖRRESTEN, HAN KANSKE inte låter uttråkad. Bara lite blasé och turnétrött. Framför honom står en tyst tv på och visar Stanley Cup. Men varken Buffalo Sabres eller Atlanta Thrashers lyckades ta sig vidare till cupen, så intresset är inte på topp.

Då kör vi lite frågor. Det är ett sånt utomjordiskt flyt i hur riff och sångpartier avslöser varandra på *Crack the skye*. Hur bär ni er åt?

– Tja... öh. Vi försöker alltid skapa det där flytet. Den här gången satsade vi stenhårt på låtskrivandet.

Och hur gör ni då? Hur skriver ni en Mastodonlåt?

– Först träffas vi för att repa. Vi visar vilka riff vi har, testar dom ihop med andra, kollar vilka riff som kan bli kompisar och leva tillsammans i en låt resten av livet. And that's basically it. Att skriva riff går ganska enkelt, det är att arva ihop dom som tar tid.

Så ni träffas alltid – ni skickar inte filer mellan varandra?

– Nej, nej, nej. Aldrig. Vi är alldeles för gammalmodiga. Det är nåt särskilt med att skriva en låt ihop.

Gick producenten Brendan O'Brien in och arrade om låtarna?

– Inte särskilt mycket. Nåt här och där. Det påminner mycket om dom demos vi gjorde innan. Vi spelade *The last baron* för honom, tretton minuter lång, och han kände väl att den inte riktigt gick att klämma ihop till en radiosång. Han såg istället till att få musiken att låta så bra som möjligt.

Och det lyckades han med. *Crack the skye* har fått max tummar upp av både recensenter och fans. Resultatet är så bra att Mastodon under denna och kommande Europa-turné tänker spela hela albumet från start till mål. Plus några gamla publikfavoriter.

I bakgrunden hör man nån hockeypolare mumla nåt. Jag frågar hur matchen går och Brann Dailor berättar att det är en repris från igår. Till råga på allt vet han resultatet. Han låter trött. Men vid en fråga på slutet plockar han plötsligt fram lite energi.

– Det kan liksom vara när man flyger, du hamnar bredvid nån snubbe runt 30–40.

– "Spelar ni i ett band?"

– Yep.

– "Vilket band?"

– Mastodon.

– "Hmm. Låter bekant. Men jag tror inte jag hört er. Vad är det för sorts musik?" Eller det fattar han egentligen snabbt, för han tittar på oss och ser alla tatueringar och sättet vi är klädda på. Så han antar att det inte är hiphop eller r'n'b. Vi ser ut som man förväntar sig från ett metalband.

– Men har han lite mer kunskap om musik så säger jag, typ: "Ta King Crimson, Metallica och Rush och blanda ihop dom. Och gör sen musiken lite smutsigare... eller... Åh, jag vet inte".

Brann Dailor faller tillbaka till verkligheten.

– Det är svårt, inte bara för mig, det är svårt för alla musiker att beskriva sin musik. Jag vet inte vad Mastodon är. Jag vet bara att jag gillar det. Det är originellt och annorlunda och det är därför jag gillar det.

Okej, men om det inte är en ung människa utan ett äldre par som aldrig hört talas om er. Hur beskriver du då Mastodon?

– Då säger jag bara att det är rock'n'roll.

TORBJÖRN HALLGREN

Vår. Kärlek · Miljö
Återvinning

Livslängd · Tid · Styrka · Nu

Skönhet · Funktion · Frihet

Rörelse · Upplevelse · Liv

Ansvar · Ödmjukhet · Tanke

macforum

ÖSTRA HAMNGATAN 16 vard 9-19 · lörd 10-17 · sönd 11-16

KUNGSGATAN 28 vard 10.30-19 · lörd 11-16

Små förändringar i global skala

Okej, kan alla inte som bekantat sig med en träsk-punkig discotrio från Arkansas ledd av en klotrund, lesbisk sångerska med en vit planets dragningskraft och en svart stjärnas själfulla röst räcka upp handen? Okej. Då är det på tiden att ni gör det nu.

VANLICTVIS BRUKAR MAN BEHÖVA smörja och lirka lite för att få artisten man intervjuar att sänka garderna – i synnerhet när man ringer och stör mitt under arbetet. Men Gossips grundare, låtskrivare och gitarrist Nathan Howdeshell, mer känd som Brace Paine, är genast överraskande hjärtlig och engagerad.

– Vi håller på att spela in videon till vår kommande singel *Heavy cross*, förklarar han entusiastiskt. Beth är mitt uppe i en scen, så jag och Hannah hoppar in och hjälper till med intervjuerna.

Hannah Blilie är trummis sedan *Standing in the way of control*, vars metronomiskt exakta stil stramade åt trios uttryck och bidrog till att just det albumet blev deras efterlängtnade genombrott. Och sångerskan Beth Ditto? Tja, vi återkommer till henne.

Drar ni lott om vem som åker på den svenska journalisten?

– Nej, absolut inte! skrattar Nathan. Herregud, jag älskar ju Sverige! Jag hade en fantastisk tid senast jag var där. Du vet, vi spelade på en söt, liten festival. Det var på något slags fält, och där fanns bara två tält?

Accelerator?

– Kanske. Det var i alla fall en väldigt fin och intim stämning där. Jag minns att jag kunde kolla in TV On The Radios konsert från scenen vi stod på. Det var toppen.

Och ni ska väl spela på Hultsfredsfestivalen i sommar, inte sant?

– Japp. Jag ser verkligen fram emot att få komma tillbaka till Sverige. Det är en sådan estetisk plats. Byggnaderna är så vackra, och alla där verkar vara så intresserade av konst och musik. Du vet, det är helt enkelt en väldigt fin energi där.

Verkligen? Är det säkert att du inte bara är artig nu?

– Ja! Det är något modernt med svenskar. Ni är liberala. Ni är roliga. Det är sant!

ÄTT UTLÄNDSKA ARTISTER HYLLAR Sverige är knappast särskilt ovanligt. Det brukar röra sig om antingen ett billigt marknadsföringsknep eller en skev romantisering av småstadsliv och glesbygdsidyll. Inget av dessa alternativ stämmer dock i Gossips fall. Man kan helt enkelt inte kritisera dem för att vara vare sig beräknande eller blåögda.

– Vi kommer från Arkansas, från Södern, berättar Nathan. Jag växte upp

på en gård bland kycklingar och kor, medan Beth växte upp på en trailer park.

Är det sant? Hur var det?

– Förskräckligt. Verkligen, verkligen förskräckligt. Det var en mycket dålig erfarenhet.

Usch då. Lärde du dig något av den då?

– Jo, absolut. Den fick mig att förstå att jag var tvungen att göra något vettigt med mitt liv. Och eftersom det inte fanns något att göra där, eftersom jag inte hade så många vänner, kom jag att bli besatt av musik istället.

Arkansas till Olympia, Washington – en mindre stad med en större roll i musikhistorien. Det är i Olympia de i indie-kretsar smått legendariska skivbolagen Kill Rock Stars och K Records har sitt säte, och det var också där band som Bratmobile, Sleater-Kinney och Bikini Kill under 90-talet startade den rastlösa, smutspunkiga och smått vrålförbannade våg av feminism som kom att bli känd som riot grrrl-rörelsen.

– Det var en fullkomligt fantastisk miljö att komma till, säger Nathan smått lyriskt. Konstnärer, musiker, punkare – alla bara hängde med varandra och var positiva och liberala och... Intressanta.

Och det var också i Olympia som Nathan en dag, efter att han tillsammans med den uttråkade trummisen Kathy Mendonca tramsat runt lite i replokalen, ringde upp Beth, förklarade att han precis skrivit en enligt egen utsago värdelös låt, och att han ville att hon skulle sjunga på den. Och därmed var Gossip bildat. Kort därpå fick trion sin första spelning. Och sedan dess har de under tio års tid mer eller mindre konstant turnerat samt hunnit spela in fyra album, purfärkska *Music for men* inräknat.

MOT DEN HÄR BAKGRUNDEN framstår med ens Gossips till synes motsägelsefulla musik som betydligt mer logisk.

Vi har å ena sidan Nathan: en inbiten musikinörd som spenderar de ensamma dagarna i pojkrummet framför skivspelaren – alltmer uppslukad av punk, lo-fi, alternativ rock och i stort sett alla andra musikvarianter som föredrar uppriktighet framför professionalism.

Vi har å andra sidan Beth: ett husvagnsbarn uppfostrat mitt i det amerikanska bibelbältet. Via den baptistiska kyrkan kommer hon tidigt i kontakt med gospelmusiken, hon upptäcker Mama

Cass, Gladys Knight och Mahalia Jackson, och medan hon för full hals skrålar i familjens trånga kök, utvecklar hon den omfattande, oskolade och oändligt själfulla sångstil som blivit hennes (eventuellt) främsta kännetecken.

Och om vi tar de här två personligheterna och placerar dem i den amerikanska indierockens mecka mitt under en pågående feministrevolt? Ja, då blir med ens Nathans och Beths val självklara, och det framstår som fullt naturligt att Gossip geggade ihop gospel, blues, punk och indierock och stöpte om smeten i sin personliga disco-form.

GOSSIP HAR MED TIDEN förfinat sitt uttryck, och deras gränsöverskridande

musik har i takt med att trender kommit och gått beskrivits på vitt olika vis. En sak har dock förblivit konstant, nämligen fascinationen för bandets frontfigur: Beth Ditto.

Beväpnad med en reagansk accent, en stor portion attityd och ett särskilt intresse för mode, öppet homosexuell och lika kort som bred – Beth syns och hörs. Hon avskyr det värderande uttrycket överviktig och kallar sig hellre fet. Hon dansar gärna runt i underkläder och pryde nyligen omslaget till en av Storbritanniens största musiktidningar iklädd endast evadräkten.

Det faktum att Beth är en rund, vit husvagnstjej som sjunger som en svart kvinna, det har stuckit mer i ögonen

på den magra, politiskt korrekta indiepubliken än vad denna någonsin skulle våga erkänna. Samtidigt har hon också blivit en banbrytande modeikon och en hjälte för många storväxta och homosexuella och storväxta homosexuella.

Och Nathan tillhör hennes fans:

– Jag tycker att det är beundransvärt. Jag menar, hon för ju fram ett så positivt budskap. Hon är ett bevis på att ett band kan handla om så mycket mer än bara musik.

Du är aldrig orolig för att musiken ska hamna i hennes skugga?

– Nej, jag tror inte att sådant där behöver krocka. Du vet, vi är skitnöjda med vår nya skiva. Om folk gillar den så gillar dom den, och om dom inte gillar den så gillar dom inte den. Så är det bara. Och jag är säker på att det finns människor som älskar Beth som hatar vår musik.

Och vice versa?

– Ja, självklart! skrattar han. Du vet, du kan bara inte gå hem hos alla.

Men du tror på musikens förmåga att förändra människor?

– Absolut. Musik kan påverka människor på så många olika vis. Ta mig till exempel. Jag kommer ihåg första gången jag hörde bandet DNA och tänkte: her-

regud, det där kan ju jag göra! Musiken var så himla fragmentarisk och oslipad samtidigt som den ändå berörde mig på djupet. Och då fattade jag att musik inte behöver låta på ett visst vis, utan att man är fri. Man kan göra precis som man vill.

I en större skala då? Kan musik förändra världen?

– Ja, det tror jag faktiskt. Ja!

Men även om Gossip har globala ambitioner, är det ändå små, enkla förändringar de hoppas åstadkomma. Det handlar om en uppmaning till lyssnaren att stå för sina åsikter, att stå på sig, att våga se mörkret i ljuset och använda sämre erfarenheter i ett positivt syfte. Och i just det avseendet är det tydligt att Gossips rötter sträcker sig hela vägen ner till den gamla Södern.

– Gospel, blues, all traditionell svart musik är ju i grund och botten livsbejakande, påpekar Nathan. Jag menar, jag kan verkligen inte föreställa mig ett värre liv än det många svarta levde då den här musiken uppstod, och ändå lyckades dom göra musik med en sådan energi – musik som är lika positiv som den är sorgsen. Jag tycker att det är fascinerade.

FREDRIK FRANZÉN

HELTÄCKANDE OMGIVNINGAR

En utställning med kviltar
i alla dess former | 9 maj–16 aug 2009

GÖTEBORGS
STADSMUSEUM

Norra Hamngatan 12
Info 031-368 36 00
stadsmuseum.goteborg.se

You wear it well.

Nr. 10 i en serie personer vi gillar: **DIVISIONOFLAURALEE**
violenceistimeless.com, divisionoflauralee.com

KARLTEX.SE

Webstore i sommar. Signa upp på Karltext.se

Butiker Göteborg:
Haga Nygata 14 - Herr
Haga Nygata 27 - Dam
Östra Hamngatan 45 - Skor

Varumärken: Acne | Adidas | Alan Paine | Alternative Apparel | Baracuta | Ben Sherman | Bensimon | Björn Borg | Carhartt
Chapie | Clarks Originals | Converse | Denimbird | Dr. Martens | Dunderdon | Edwin | Elvine | Eucalyptus | Feiyue | Fjällräven
Fred Perry | Gloverall | Happy Socks | Hasbeens | Henri Lloyd | Hummel | Id Contraire | Jim Rickey | Junk De Luxe
Kawasaki | Keds | Le Coq Sportif | Lise Lindvig | Manhattan Portage | Maria Westerlind | Mina UK | Motel | New Balance
Nike | Nudie | Olga the Polga | One True Saxon | Palladium | Paul Smith | Permanent Vacation | Pringle | Puma | Reebok
Refined By Bobbie Burns | Sebago | Shoe The Bear | Sneaky Fox | Sugar | Superga | Svensson Jeans | Toms | Tretorn
Vans | Vision | Won Hundred

2 dagar . 35 timmar : 1 fest

BERNS SALONGER

www.berns.se

Svulstig orkesterpop

Att inleda sin musikaliska karriär med en dödsmissa hör inte till det vanliga. Men det var just vad David Pagmar gjorde som 19-åring. Idag kallar han sig Montt Mardié och ur högtalarna ljuder ett mäktigt poparrangemang och en av landets mest bitterljuva röster.

– **JAG ÄR VÄLDIGT FASCINERAD** av klassisk musik. Att komponera en låt är ett spännande hantverk och klassisk musik är onekligen det som är svårast, säger David.

Någon gång efter gymnasiet fick han för sig att skriva ett requiem och David erkänner att det var en rätt kaxig start eftersom de flesta kompositörer avslutar sin karriär med att skriva sin egen dödsmissa. Men den unge David Pagmar tänkte tvärtom och gjorde slag i saken och inledde sin bana med att komponera ett klassiskt stycke.

Idag ligger de där notbladen nedpackade i en låda och det är inte längre opera som gäller, men väl storslagna arrangemang och pampiga melodier.

– Jag läste en recension där dom kallade min musik för svulstig orkesterpop. Det tycker jag var en väldigt bra beskrivning på det jag gör idag. På första skivan *Drama* hade jag varken kunskap eller

resurser att få det att låta precis så som jag ville. Men på *Skaizerkite* har jag hittat det sound jag vill ha, menar David.

Bandet som kompar enmansprojektet Montt Mardié blev nyligen komplett och live ser de ut som en klassisk orkester och låter ungefär därefter. Popinfluenserna är tydliga, likaså 60-talets sköna toner. Blåsarrangemanget får den blödigaste soulromantikern att haja till och Davids röst har en fast klang som lätt att vila öronen på.

Hur går det till när du skriver låtar?

– Det börjar med en melodi, oftast med någon typ av hook. Den är svår att förklara med ord, men den är extremt viktig. När jag sedan har den där speciella hooken börjar ett idogt arbete med att hitta ett låttema som är starkt nog. När jag väl har det hamnar jag i någon form av lyckorus. Då brukar resten lösa sig utan problem.

Montt Mardié låter när det är som bäst som en svensk modern tappning av

Phil Sectors klassiska wall of sound. Musiken har ett djup och en klang som för tankarna till klassiska souldängor. Samtidigt hör man 80-talets danstoner och indiedunk från år 2000. Det är svårt att utrona vilken tid Montt Mardié egentligen hör hemma i. Modern nostalgi kanske är rätt fras.

– Jag inspireras av så mycket. Men när det gäller min egen musik vill jag bara att den ska gripa tag om hjärtat och ge en känsla. En låt som ger mig den där speciella känslan är *Somebodys baby* med Jackson Browne. Det är något särskilt med både texten och melodin, säger David och redogör för låten och känslan av att bara vilja vara någons baby.

På det senaste albumet *Skaizerkite* finns flera samarbeten, bland annat med Hanna Lovisa från numera insomnade Cat5. Enligt David är det viktigt att bjuda in andra artister eftersom det gör musiken intressantare. Tillsammans kan

man bredda musiken och föra en diskussion vilket gör resultatet mer intressant. Och eftersom Sverige är så litet har man någon form av koppling till de flesta i branschen. Samarbetet med Hanna Lovisa började med att de hörts på internet och slutade med att hon åkte upp till Stockholm och spelade in låten *Unknown pleasures*.

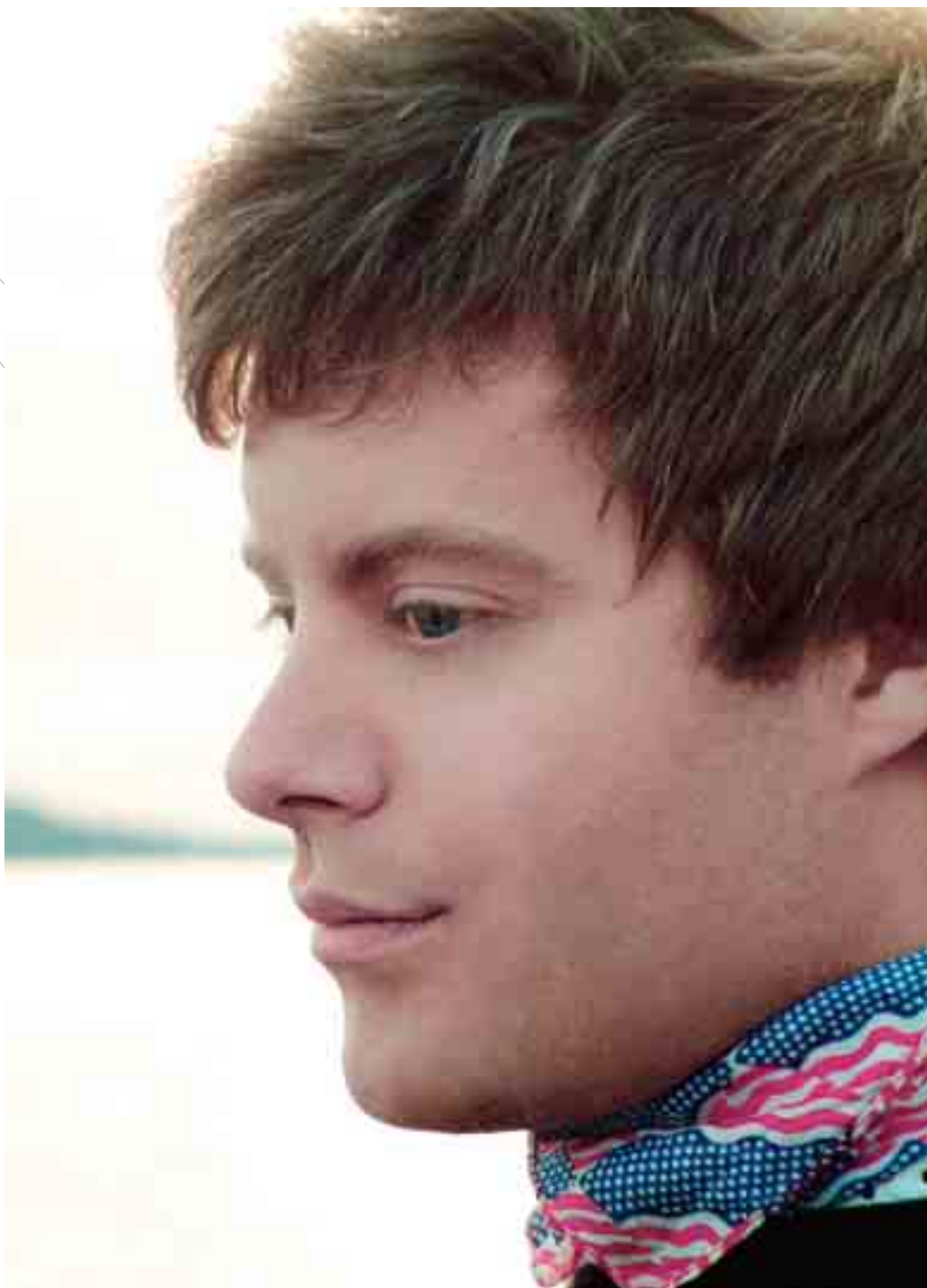
Utöver Montt Mardié har David flera andra projekt på gång, bland annat ett på svenska som än så länge är lite hemligt.

– Jag har precis börjat att skriva låtar åt andra artister, vilket känns väldigt spännande. Men eftersom jag inte sysslat med det under någon längre tid vet jag inte hur det kommer gå än, det återstår att se.

Har du något drömsamarbete?

– Jag hade gärna skrivit en låt tillsammans med Phil Collins.

KLARA GRAPE

PHOENIX

Med blod och hjärta i musiken

Phoenix är i sin uppväxsort Versailles och repar inför sommarturnén. Det fjärde albumet, med det Hives-bombastiska namnet, *Wolfgang Amadeus Phoenix* ligger klart. Gitarristen Christian Mazzalai lämnar replokalen en stund och slår sig ner på en plats där man hör fåglar kvittra.

WOLFGANG AMADEUS PHOENIX tillkom genom två års arbete. Under ett halvår flyttade bandet runt för att hitta ny inspiration. Bland annat skrev de i 1800-talskonstnären Théodore Géricaults ateljé i Paris och bosatte sig på en flodbåt.

– Det var essentiellt för dom nya låtarna. Jag tror att ens känslor och sinne blir påverkade att göra en viss sorts musik, beroende på arkitekturen och miljön som man befinner sig i. Det var därför som vi till exempel hyrde en flodbåt, som inte annars används för att göra musik på. Det blir en sorts mystik i det. Och i ateljén när vi bodde i New York (på det anrika Bowery Hotel) var vi ute efter en old school-romantisk känsla, berättar Christian.

Phoenix stängde sedan in sig i Philippe Zdars, en av medlemmarna i huseduon Cassius, studio. Bandet stortrivdes bland studios djungel av syntar och utrustning. Ett och ett halvt år senare var skivan klar. Gitarristen beskriver processen som att leta efter något, som man inte riktigt vet vad det är.

– Skivan har ju varit vårt liv dom senaste två åren, tolv timmar om dagen. Varje frekvens är vårt blod och våra hjärtan. Och Philippe hjälpte oss fram till den skivan som vi drömde om.

Bandet har på flera sätt en stark relation till elektronisk musik. Innan Phoenix startade spelade den andra gitarristen Laurent Brancowitz i Darlin', ett band vars övriga två medlemmar senare kom att bli kända som Daft Punk. Christian pratar om en uppfriskande antirockkultur som var något nytt och befriande.

– När vi var 16 och hörde en massa elektronisk musik på fester då kändes det som att det här är framtiden. När man kommer där vi kommer ifrån, var elektronisk musik som en revolution. Rockkulturen är på vissa sätt väldigt konservativ och med hjälp av elektroniken kunde man göra sin egen grej utan att ta hjälp från professionella producenter från rockvärlden, något som vi aldrig ville ha. Elektronisk musik betyder inga gränser.

Phoenixmedlemmarna växte upp tillsammans i Versailles, en stad vars namn de flesta kanske förknippar med kunglighet och gamla slott.

Det var en bakåtsträvande miljö där många hade koppling till adel och överklass, berättar Christian.

– Dom är nära den gamla världen. Jag och mina vänner kände oss alltid väldigt annorlunda. Vi var dom svarta fåren i skolan. Musiken var ett sätt att fly från

HOLLYWOOD.se

WEBSHOP MED STREETWEAR, SNEAKERS, ACTIONSPORT

Göteborg Södra Larmgatan 11 031-701 74 70	Norrköping Drottninggatan 28 011-12 44 05	Stockholm Norrländsgatan 14 08-611 08 76	Västerås Vasagatan 10 021-80 09 90	Outlet Göteborg Backavägen 1 031-65 33 95
---	---	--	--	---

allt det, den tråkiga staden och det konservativa sättet att tänka.

Phoenix startade sin karriär med att uppträda på sunkiga barer och framförde covers av Hank Williams- och Prince-låtar. En underlig blandning kan tyckas men som blir logisk om man ser till Phoenix sätt att plocka från alla möjliga genrer.

– Vi ville göra något subversivt på ett sätt och det var det uttrycket det tog. Och vi älskar dom två artisterna. Hank Williams har så vackra texter, enkla och samtidigt djupa och Prince är en stark influens för oss.

Mixen av influenser hördes kanske tydligast på debuten *United*, en samling spretiga låtar med gnistrande dansanta poppärlor insprängda mellan mer märkliga uttryck. På den betydligt mer sammanhållna genombrottskivan *Alpha-*

betical hörs spår av soul och r'n'b bland Phoenix särpräglade popsound. Skivan efter, *It's never been like that*, var en mer minimalistisk och mer rockig historia som skrevs och spelades in under tre intensiva månader.

Wolfgang Amadeus Phoenix är en sorts antites till den föregående. Bandet var ute efter något mer komplext. Hjärtat av skivan utgörs av *Love is like a sunset*, ett tvådelat stämningsfullt svävande stycke.

– Vi tänkte oss skivan som en vinylskiva. *Love is like a sunset* utgör därigenom både ett slut och en ny början. Det var den första låten vi började skriva och den sista vi gjorde klart i studion. Den tog oss alltså två år att få klar.

Skivtiteln kom sångaren Thomas Mars på mitt under skapandeprocessen. Ett namn som Christian förklarar som en form av vandalism, att ta en stor ikon och göra sönder den och skapa något nytt.

Häromdagen röstades ett omdebatterat lagförslag, som kan innebära att den som laddar ner riskerar att stängas av från nätet, igenom i det franska parlamentet. Vad tänker du kring det?

– Jag skulle aldrig klaga på nedladdning. Jag gillar situationen med kaoset på internet som finns nu. Kaos är något fantastiskt för konst. Ingen kontrollerar the business längre. Alla gamla regler är förstörda så nu måste man skapa nya.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

EDITH CAMILLA SVENSSON

PAULINE

Parken, Göteborg
090509

Stämningen i luften: Antydning till storslagen sextioalssoul.

En dryg timme efter utsatt tid inleder Pauline sin klubbturné med nysläppta plattan *Never said I was an angel* i bagaget. Fåtalet framför scen blir utom sig av glädje när sångerskan till slut gör sig synlig genom att trippa ut från restaurangköket. På höga klackar korsar Pauline det tomma dansgolvet för att kliva upp på Parkens lilla scen. Tillsammans med sitt sköna och lite ruffiga komband får hon redan vid första låten den lilla publiken att försöka sig på en dans. "Kul att ni kunde komma", skratrar sångfågeln från Malmö lite ironiskt.

Det svängiga bandet får faktiskt materialet att låta bättre än vad det gör på skiva. Live försvinner överflödiga studiofinesser och fram kommer levande, organisk soul. Jag blir genast förälskad i Motown-tamburinen som står för kvällens sköna retrovibbar. Men framförallt slås jag av Paulines helt otroliga sångröst, vilken utan tvekan är en av landets bästa. Denna gör sig främst rättvis under Veronica Maggio-doftande *Sunshine Boulevard*.

Hon backas ständigt upp på sång av producenten Johan "Jones" Wetterberg. Jones är på många sätt provocerande i sitt hurtiga sätt att egga bandet och ta över många av de sångpartier som Pauline gör klart mycket bättre. Flera gånger ger detta känslan av att Pauline bara är Jones lilla leksak. För Pauline saknar uppenbarligen ett självförtroende, trots sin kapacitet och sin sexåriga erfarenhet i rampljuset.

Undantaget är dock när hon startar en ropa-svara-lek med publiken, där hon får göteborgarna på Parken att vråla "Answer" å la hängiven gospel. Men där någonstans börjar också en rad tråkiga downtempo-låtar. Orgeljammiga låtar som inte alls kan mäta sig med materialet från nya plattan. Dessutom är det låtar som Pauline är alldeles för bra för att ens framföra. I själva verket är hon många gånger för bra för att, överhuvudtaget, stå och sjunga i en halvtom klubblokal en fredagskväll. Men hon är också för bra för att inte ta för sig mer, vad gäller sång och dans på scen. Bland annat förklarar Pauline att alla tror att hon spelar hiphop och r'n'b, när hon i själva verket inte "sysslar med sänt". Förutom den

BOB HUND

Så sker det då till slut: Bob Hund har blivit bekväma. I samma veva har publikhavet genomgått ett generationsskifte. Det märks om inte annat när Thomas Öberg i sedvanlig ordning ställer frågan: "Vilka av er är på en Bob Hund-spelning för första gången?" och en rejäl massa räcker upp handen. Det är den nya armén. Nytt ungt blod som inte har något som helst emot att leva hundliv på beställning. I ett svep har de tagit över stafettspinnen efter smått avdankade hundanhängare som numera hellre hänger vid baren och andas in nostalgi. Jag säger inte att Thomas Öberg & Co har gått samma väg, men galenskapen har blivit kvar i garderoben tillsammans med trafikkonen och ett gäng andra tidigare live-företeelser. Inga brutna fötter eller utskrikna plomber så långt ögat kan nå. Detta med all rätt. Ett band behöver gå vidare, testa ny

mark. Människor åldras. Det är väl egentligen bara självaste Iggy Pop som håller samma tempo på scen som under sin storhetstid.

Nu för tiden klär sig Öberg i långa vita silkeshandskar som sträcker sig till armvecken. Han är primadonnan i vitt, står på vad som kan tänkas vara en piedestal och ser ut över ett krigshärjat område, som för kvällen heter Trädgår'n. Det ska ta två låtar innan golvet förvandlas till en glassplittermatta. Var man än ställer sig knastrar det under fötterna. En huliganstämning byggs upp av taniga popkids. "Musik för folk som inte kan bete sig som folk" skanderas ut som vore det derby på nygamla nya äldre Ullevi. Boven i dramat stavas *Düsseldorf*. Det äldre gardet sätter fatölen i halsen. Det nya gardet hinner inte ens smälta öppningen med *Tinnitus i hjärtat*. Öberg ler åt det hela, precis som bara Öberg

Trädgår'n, Göteborg
090501

Stämningen i luften: Ungdomlig entusiasm blandat med bekvämt och ordnat kaos.

kan, men jag känner inte riktigt igen honom. Han är defensiv, inte bara i sitt agerande på scen, utan även i sina utspel. Han talar om att bandet blivit anklagat för att sakna själ, han uppmanar publiken att ta över rollen som huvudakt – kanske inte för att publiken har blivit som Bob Hund – den har blivit värre. "Nu är det dags för er att underhålla oss", säger han för att senare ta tillbaka allt och passande dra igång *Dansa efter min pipa*.

Säga vad man vill om att Bob Hund på senaste skivan har lämnat sitt patenterade röv för gammal disco och ny elektronik, live omfamnas det nya, om än lite reserverat. Visst, den river inte runt i hjärtat som all tidigare skogstokig Stoogespop, men den har sina stunder och för den nya generationens hundanhängare är det ett steg så gott som något. Spelningen igenom följer regeln varan-

nan ny, varannan klassiker, förutom under extranumrena då det frossas i gamla godsaker som avslutande *Hörlurar*. *Det skulle vara lätt för mig att säga...* är som vanligt helt monumental och skulle kunna hålla på i all evighet. Den nya discopassagen som kommer mot slutet är välljudande. Jag tänker postpunk med dans på schemat, men den gillas inte av majoriteten när det för kvällen är studsop som styr.

En Bob Hund-spelning kan aldrig bli dålig, men den här kvällen var den "bara" underbar. Thomas Öberg har fortfarande en enorm karisma och vet hur man styr massorna. Men idag står musiken i fokus och Öberg har gått från pajas till observatör. Slutresultatet skulle kunna bli en ny låt av Bob Hund med titeln: *Det här var världens bästa dåliga konsert*.

DANIEL MAGNUSSON

här" tillägger hon snabbt och river av en alldeles motbjudande r'n'b-låt som smörigt nog suddar ut alla som helst spår av den glada 60-tals-soulen.

Men kaxigt nog spelas succésingeln *Never said I was an angel* relativt tidigt. Detta bidrar till ännu fler spontandanser under discokulan. En av kvällens absoluta höjdpunkter är dock driviga *Happy people*, där bandet leker med låten och gör hela scenen till en gungig soulsession. Den tidigare nämnda Motown-tamburinen får hela publiken, som så här mot slutet har ökat i antal, att klappa takten.

Pauline med band avslutar kvällen, under hetsiga ska-former, med låten *Red carpet*. Även om det svänger en hel del, har till och med jag vid det här laget börjat tröttna på den där Motown-tamburinen.

Sett utifrån de förutsättningar som Pauline faktiskt har i form av kompmusiker, låtmaterial, sängkapacitet, karisma etc så gjorde hon ett rätt dåligt framträdande ikväll. Jag hade velat se en kaxigare Pauline.

RASMUS BLOM

GARY LANDSTRÖM

PJ HARVEY & JOHN PARISH

Nalen, Stockholm
090509

GGGGG

Stämningen i luften: Innerlig upprymdhet, tacksamhet och sukta efter mer.

Jag älskar att se PJ Harveys sneda illröda mun knycka omkring på scenen, den verkar nästan leva sitt eget liv därunder den på sniskan påsatta vita hatten. Ur munnen strömmar de ljuvaste toner. Och de vassaste. Och det mesta däremellan. Denna taniga lilla Polly Jean kan låta tuffare än en pitbull – hur det går ihop fattar jag inte, men hennes inre har ett omfång av sällan skådat format. Men min saknad efter PJ:s hudfläkt klassiska sololåtar är enorm konserten igenom, det går inte att snacka bort att jag har låtar från *Dry* och *Rid of me* tatuerade djupt i min själ.

Men John Parish och de andra gubbarna är grymt coola och gör sannerligen inte bort sig. Vare sig spåren drivs av banjo, galopperande trummor eller klaviatur. De står stilla bredvid Nalens maffiga draperingar och höga kolonner i sina gammalmodiga kläder och levererar stabil och nervig musik för Polly Jean att sväva över. Och som hon svavar! Och dansar. Och knycker med huvudet och gestikulerar med händerna. Hon sveper in sig själv i en sjal och publiken i ett töcken av koncentrerad

livsvisdom. Sen lämnar hon oss och trots det mullrande bifallet blir det tyst. Livet blir mer tyst och grått än det var för ett par timmar sedan. Men vi som mött denna glädjespridande röda mun vet att livet har andra nivåer. Det är dessa vi måste nå lite oftare under vår levnad.

GARY LANDSTRÖM

GARY LANDSTRÖM

YEAH YEAH YEAHS

Debaser Medis, Stockholm
090508

GGG

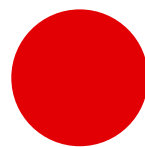
Stämningen i luften: Sjuk förväntan med energikick som payoff.

Brian Chase, Nick Zinner och framförallt Karen O gör en kanonkonsert i ett sjukt varmt Medis, inget snack om saken. Det i sammanhanget låga betyget kan jag komma att få äta upp.

Lokalen är fylld av iPhones och bandet applåderas in ett antal gånger redan innan draperiet dragits undan, spänd förväntan kallas det visst. När en sprudlande glad Karen O till slut antrar scenen med sköna karate-Elvis-poser är hon hetare än Georgias asfalt. En mer självklar rockstjärna finns knappast. Hon är sexuell, tuff, charmig och uppriktigt glad att få rocka din värld. Och det gör hon. Hon går som en tiger i bur, håller vatten på sig mellan låtarna och sätter igång våta drömmar i huvudet på alla killar i lokalen när hon sneglar genom sin flygande lugg. Alla tjejer verkar älska henne också, men kanske av andra orsaker. Konfettiregn flyger och folk crowdsurfar – att analysera något som påminner om en naturkraft är knixigt. Men jag har sett Yeah Yeah Yeahs tuffare och mer brutala. De är inte tillrättalagda nuförtiden, men mer slipade och proffsiga. Att turnera är deras jobb och det märks.

Problemet är att efteråt är känslan att jag blivit överkörd av ett tåg. Några låtar kan jag inte urskilja. Jag vet att Brian var tajt på trummorna som vanligt och att Nick hackat på sin gitarr men låtmaterialet känns förvånansvärt svagt. Yeah Yeah Yeahs består av 90% attityd och 10% musik. Där och då funkar det, men i eftertänksamhetens kranke timme blir de bara till ett band som larmat och gjort sig till. Hoppa-med-anthems kan man inte ta med sig hem. Men som förströelse en fredagskväll är det alldeles utmärkt.

GARY LANDSTRÖM

Pustervik Baren

Maj

- 1:a Club Slacker
- 2:a TOK-DISCO
- 4:e Pingisklubben
- 5:e Release:
Magnus Lindgren
- 6:e Woody West:
Shearwater [US]
- 8:e Friday I'm in Love
- 9:e Locus
- 11:e Pingisklubben
- 12:e Live:
Johansson & Stark
- 15:e Punky Reggae Party
- 16:e Woody West:
Phosphorescent[US]
- 18:e Pingisklubben
- 20:e Woody West
- 21:e Woody West
- 22:e Friday I'm in Love
- 23:e I love Pustervik
- 25:e Pingisklubben
- 27:e Woody West
- 28:e PK Musik:
Elliot M
- 29:e Punky Reggae Party
- 30:e Soulastatic

Med reservation för ändringar

Bilj: 031-130680, www.ticnet.se
www.pustervik.goteborg.se

www.groove.se

tävlingar
artiklar
recensioner
bloggar

GROOVE
Sveriges största musiktidning

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera? CD
eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

FILL YOUR HEAD WITH ROCK!

Sweden Rock Festival

3-4-5-6 JUNI 2009 SÖLVESBORG

**HEAVEN & HELL
ZZ TOP · IN FLAMES
TWISTED SISTER**

**JOURNEY · MOTÖRHEAD
DREAM THEATER · EUROPE
FOREIGNER · HAMMERFALL
VOLBEAT · URIAH HEEP
IMMORTAL · FLOGGING MOLLY
JOHNNY WINTER BAND
LITA FORD · AMON AMARTH
MARILLION · ELECTRIC BOYS**

Fler band på vår hemsida!

www.swedenrock.com
BILJETTER KÖPER DU ENDAST ONLINE VIA VÅR HEMSIDA!

För information om boende och transport:
www.visitsouthsweden.se - Call center: 0454-309310

Kontakta oss:
Tel: 0456-317 95 - E-mail: info@swedenrock.com
All information hittar du så klart på:
www.swedenrock.com

NAZ PROMOTIONS PRESENTERAR

KÖP SKIVORNA I DIN SKIVAFFÄR ELLER
HOS OSS PÅ NAZPROMOTIONS.COM

naz ★
PROMOTIONS
wonderland
records

amorphis

Skyforger

"Skyforger" is as epic, absorbing, and solemn as the tales that it is based on. Amorphis have reached new heights, for them the sky is not the limit, it's just the beginning of a new journey."

"Skyforger" is a strong and very melodic album with fantastic vocals and powerful choruses. I will recommend this collection to all Amorphis fans, old or new. If you are a fan of melodic metal with a touch of folk, let this Finns take you to another dimension of Kalevala."

MUSIC STYLE:
METAL MEETS
MELANCHOLIC ROCK

OUT: 27.05.

AVAILABLE AS
CD DIGIPAK (INCL. 1 BONUS TRACK)
CD AND DIGITAL DOWNLOAD!

LIVE ACTIVITIES: WWW.NUCLEARBLAST.DE/TOUR

THERION

THE MISKOLC EXPERIENCE

THE LEGACY OF THERION CONTINUES...

Brandnew Live 2 CD + DVD, THERION also stands for the perfect live experience. Expect nothing less than a stunning setlist, best possible sound and an unforgettable light show. This release shows us in great perfection the potential of THERION live. Another must have for each fan!

MUSIC STYLE:
SYMPHONIC METAL

OUT: 03.06.

AVAILABLE AS
2CD + DVD DIGIPAK
OR 9-CARD!

LIVE ACTIVITIES: WWW.NUCLEARBLAST.DE/TOUR

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 1400 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-920026 - Fax +49 (0) 7162-924554 - email mailorder@nuclearblast.de

WARNER MUSIC

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

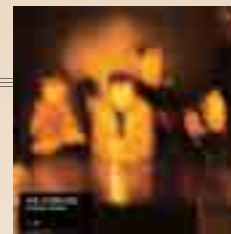
PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

NUCLEARBLAST

STORAN KLUNGAN

FRE 4/9

LÖR 5/9

JEFFREY FOUCAULT

Shoot the moon right between the eyes: Jeffrey Foucault sings the songs of John Prine

CONTINENTAL/ROOTSY

GGGG

Man kan säga så här. Att amerikanen John Prine är en sjutusan till låtskrivare men att han emellanåt slarvar bort sina högklassiga sånger. Under sina mer än 40 år som musiker har han ledigt rört sig mellan akustisk folkmusik, rockabilly och pang-på-rödbetan-country. Han har aldrig slagit igenom på bred front men däremot uppnått kultstatus och fått sina låtar inspelade av artister som Everly Brothers, Bette Midler och Joan Baez. Inte allt för sällan har de låtit bättre i andras versioner, som till exempel *Blue umbrella* vilken i Ed Bruce tolkning fick den återhållsamhet den förtjänade.

Även landsmannen Jeffrey Foucault (en singer/songwriter med tre soloalbum bakom sig) tillför materialet någonting nytt. Han försöker göra låtarna till sina egna och lyckas i bland andra *The late John Garfield blues* och *That's the way the world goes 'round* överträffa originalen. Och det är inte illa. Tillsammans med musiker från sitt liveband får Foucault till en sparsmakad och luftig ljudbild – och inte minst en närhet, empati och känsla – som går hand i hand med de ofta melankoliska och socialrealistiska sångerna. För övrigt lönar sig att låta skivan snurra även efter att det trottade spåret tagit slut. Efter en stund kommer nämligen den dolda bonuslåten *Souvenirs*.

ROBERT LAGERSTRÖM

GREEN DAY

21st century breakdown

WARNER

GG

Green Day är verkligen ett band jag unnar framgång. Jag har alltid tryckt bandets skivor hårt mot mitt dunkande hjärta, och hållit upp ett förmanande finger i luften om nån sagt nåt illa om dem. Men jag måste vara ärlig – *21st century breakdown* är en lika stor kvalitativ nedgång mot föregångaren *American idiot* som *Insomniac* var en kvantitativ nedgång rent försäljningsmässigt jämfört med sin föregångare, genombrottet *Dookie*.

På nya skivan trampar Green Day vatten på nästan vartenda spår, och Billie Joe Armstrong, som vanligtvis låter blasé och får det att funka, låter bara... ja, just det, blasé. Han får mig inte en enda gång att vilja tralla med, eller blåsa dammet av brådan och göra en ollie. Och det beror helt och hållet på låtmaterialet. Vad sjutton har hänt?

På den positiva sidan: Trion *East Jesus now, Peacemaker* och *Last of the american girls* gungar på riktigt skönt. *21 guns* gör mig glad. Ja, det är väl i princip det. Nu ska jag prygla mig själv för att jag precis sänkt ett av mina favoritband.

TORBJÖRN HALLGREN

GRIZZLY BEAR

Veckatimest

WARP/BORDER

GGG

Vacker dramatik i form av desorienterad folk-rock kommer från Grizzly Bear, som inte har så lite gemensamt med hyllade Department of Eagles när det kommer till musiken. Inte så konstigt med tanke på att båda banden har en gemensam nämnare: medlemmen Daniel Rossen. Liksom i Department of Eagles finner vi pockande dynamik som möter kyrkförtande röstarrangemang och skapar poppig rock som

faktiskt intresserar. Ibland blir det hotfullt, otydligt och spretigt men det är snarare det som får mig att sätta *Two Weeks* på repeat än något annat.

NINA EINARSSON

THE HORRORS

Primary colours

XL/PLAYGROUND

GGG

Först två iakttagelser: Horrors två år gamla debutplatta *Strange house* är en mörk och skruvad samling låtar "kajalindränkt dramatik-pop på rockens knivvägg", om jag får citera mig själv, medan de på scen var mer av ett trashigt punkband utan hämningar. Detta för oss in i uppföljaren *Primary colours* som inte är något av ovanstående.

Den består nämligen av Theater of Hate-iga katakomb-ekande och Joy Division-mässande spår som står och stampar. Så värst suggestivt blir det sällan. Förutom i drömspåret *I only think of you* som med sin skeva och obehagliga rytm får mig att rysa. Den påminner om ett sammanbrott framkallat av den ultimata kärleksorgen eller så som jag föreställer mig landningen efter en läskig snedtripp, med galna och berusade clowner som sliter ut blodådrorna ur armarna medan avklädda tandläkarsköterskor drar naglarna från fingrarna och kamphundar gnager på fötterna. Musik som sannerligen berör och levererar. *I only think of you* är essensen av hela plattan, allt annat känns som utfyllnad man kunnat vara utan.

GARY LANDSTRÖM

HOUSE OF TOMIDAS

Dark times!

BRUS & KNASTER

GGGG

En blandning mellan cabaret- och cirkusmusik beskriver Britta Perssonplattan *Dark times!* någorlunda väl. För den delen aldrig löjligt, utan intressant och överraskande och allt annat än mörka tider. Skivan känns som något annorlunda gentemot hennes soloskivor vilket gör det hela tiden spännande att lyssna, kanske är det tack vare Peter Hermansson som gjort Kristofer Åström sällskap tidigare. Det finns en handfull låtar som lyfter upp *Dark times!* och gör den till vad jag tror kan bli en popskiva att njuta av i sommar. *Daytime drunk* med Brittans röst dinglande till hätska pianoslingor och saxofonsolon får båda tummarna upp tillsammans med *From hand to mouth* som påminner mer om hennes solomaterial, dock lite ljusare och lyckligare. Om Britta Perssons sidospår håller denna nivå ser jag fram emot med glädje att höra vad som mer kan skakas fram.

ALEXANDRA BENGTSOON

INEVITABLE END

The severed inception

RELAPSE/BORDER

GGGGG

Det är inte så många gånger det högsta betyget känns så självklart. Sen jag fick Inevitable Ends debut har jag i princip inte lyssnat på annat, trots att årets skivflod varit riktigt fin än så länge. Faktiskt är det så att det är ytterst få skivor de senaste tio åren som jag faktiskt

MOKIRA

Persona

TYPE/DOTSHOP.SE

GGGGG

Andreas Tilliander gör musik under eget namn, under alias som Mokira, Lowfour, Rechord och Komp, i konstellationer som Minimalistic Sweden och Bulgur Brothers, och han har gjort både avskalad electronica, knastrande ambient, skorrande dub och pulserade techno. Det råder ju dock inte någon tvekan om att på hemmaplan skymmer Tillianders egen gestalt de övriga, och svensk press skriver spaltmetervis mer om hans tillfälliga samarbete med Jocke Berg än om exempelvis de sex strålande album han tidigare spelat in som Mokira. Och det är synd. Tillianders experimentlusta, hans imponerande mångsidighet och frenetiska arbetstempo är ju delvis det som gör honom till Sveriges just nu mest intressanta artist. Han är vår motsvarighet till Tysklands Wolfgang Voigt, till Finlands Sasu Ripatti, och det förtjänar att uppmärksammas.

Det är dock inte särskilt förvånande. Musiken Tilliander släpper under eget namn är betydligt mer direkt och lättlyssnad, och om det är någon musikalisk trend jag tycker mig kunna skönja i Sverige just nu, så är det att musik ska vara just direkt och lättlyssnad. Vi i filgenerationen laddar ner och slänger igen om vi inte fastnar omgående. Vi lyssnar på musik för att bli glada, för att komma i stämning när vi ska festa, gymmen spelar musik för att peppa oss, butikerna spelar musik för att vi ska köpa, och dagens filmer använder ofta filmmusiken från första till sista minut för att förklara för oss hur vi ska

känna och vad vi ska tycka. Musik fungerar idag som ett emotionellt stimuli, som Aldous Huxleys "soma" eller Philip K. Dicks "mood organ", och i de trista sammanhangen passar lyckligtvis inte Mokiras musik in.

Mokiras sjunde album *Persona* handlar nämligen inte om direkt påverkan utan om eftertanke. Tempot är stilla, och de sju, sammanflätade styckena utvecklas såpass långsamt, att lyssnaren måste ta det lugnt och koncentrera sig för att hinna följa med. Rytterna antyds, melodierna faller isär, och tystnaden är aldrig mindre viktig än det kontrasterande bruset. *Persona* förklarar aldrig för oss hur vi ska må och tänka utan ger oss istället möjligheten att själva känna efter och tänka till. Det här är inte musik att springa eller leta efter snygga strumpor till. Det här är musik att långsamt gå in i sig själv till. Det här är musik som uppmuntrar oss att på egen hand hitta något äkta och uppriktigt, något vi inbillade oss gått hjälplöst förlorat.

"Jag är mer Mokira än Andreas Tilliander, egentligen" sa Andreas Tilliander i en intervju för något år sedan. Och det tror jag ju att vi alla är. Egentligen. Så våga. Våga tänka efter själv.

FREDRIK FRANZÉN

BILJETTER PÅ:

WWW.STORAN.KU 2009

NICK CAVE & THE BAD SEEDS (AUS) • **COLDPLAY** (UK)
FAITH NO MORE (US) • **NINE INCH NAILS** (US)
OASIS (UK) • **PET SHOP BOYS** (UK) • **SLIPKNOT** (US)
TRENTMØLLER (DK) • **KANYE WEST** (US)

2MANYDJS (BEL) • **TONY ALLEN** (NGA) • **AMADOU & MARIAM** (MALI) • **TIM CHRISTENSEN** (DK)
DEADMAU5 (CAN) • **DOWN** (US) • **EAGLES OF DEATH METAL** (US) • **FEVER RAY** (S) • **FLEET FOXES** (US)
HÅKAN HELLSTRÖM (S) • **GRACE JONES** (JAM) • **LIL WAYNE** (US) • **MADNESS** (UK)
MALK DE KOIJN (DK) • **THE MARS VOLTA** (US) • **MEW** (DK) • **RÖYKSOPP** (N) • **SOCIAL DISTORTION** (US)
VOLBEAT (DK) • **LUCINDA WILLIAMS** (US) • **YEAH YEAH YEAHS** (US)

2562 (NL)
 ADAM TENSTA (S)
 ALAMAAILMAN VASARAT (FIN)
 LILY ALLEN (UK)
 AMON AMARTH (S)
 ANALOGIK (DK)
 ...AND YOU WILL KNOW US BY
 THE TRAIL OF DEAD (US)
 BADDIES (UK)
 ISSA BAGAYOGO (MALI)
 BALSTYRKO (DK)
 BLACK DICE (US)
 THE BRONX (US)
 CANCER BATS (CAN)
 THE CHAP (UK)
 COLA FREAKS (DK)
 CUT OFF YOUR HANDS (NZ)
 DARKANE (S)
 DAWN OF DEMISE (DK)
 THE DEADLY GENTLEMEN (US)
 DEICHKIND (DE)
 DEN SORTE SKOLE (DK)
 THE DODOS (US)
 DRAGONTEARS (DK)
 DUB COLOSSUS (UK/ETH)
 DUNGEN (S)
 EL HIJO DE LA CUMBIA
 & ANASOL MC (ARG)
 FIRST AID KIT (S)
 FRIENDLY FIRES (UK)
 FRIGHTENED RABBIT (UK)
 FUCKED UP (CAN)

GANG GANG DANCE (US)
 GET WELL SOON (DE)
 GLASVEGAS (UK)
 GOJIRA (FR)
 GROUNDATION (US)
 HANGGAI (CHN)
 JON HASSELL & MAARIFA STREET (US)
 HAUSCHKA (DE)
 HJALTALÍN (ISL)
 HOT 8 BRASS BAND (US)
 HUNTSVILLE (N)
 IDA MARIA (N)
 IMAM BAILDI (GR)
 ISIS (US)
 KASAI ALLSTARS (CD)
 KASSAV' (FR ANT)
 KATZENJAMMER (N)
 KLOVNER I KAMP (N)
 LA-33 (COL)
 LABRASSBANDA (DE)
 LA COKA NOSTRA (US)
 LUCY LOVE (DK)
 ULF LUNDELL (S)
 MAGNIFICO (SVN)
 MAJOR LAZER (US)
 MICACHU & THE SHAPES (UK)
 MONO (JPN)
 MUNGOLIAN JET SET (N)
 M. WARD (US)
 MARISSA NADLER (US)
 NEUROSIS (US)
 NOVALIMA (PER)

OH NO ONO (DK)
 ORKA (FO)
 PAAVOHARJU (FIN)
 PABLO MOSES & U-ROY (JAM)
 THE PAINS OF BEING PURE AT HEART (US)
 PEDE B (DK)
 PETTER (S)
 PHARFAR presents A RUB A DUB NIGHT
 feat. special guests (INT)
 RUMPISTOL (DK)
 SATYRICON (N)
 SHASTRIYA SYNDICATE (IND)
 MIKE SHERIDAN (DK)
 MIKAEL SIMPSON & SØLVSTORM (DK)
 SKAMBANKT (N)
 SOCALLED (CAN)
 THE SOFT PACK (US)
 SOIL & "PIMP" SESSIONS (JPN)
 PETER SOMMER (DK)
 STEINSKI (US)
 MARNIE STERN (US)
 SHUGO TOKUMARU (JPN)
 ROKIA TRAORÉ (MALI)
 WHITE LIES (UK)
 JENNY WILSON (S)
 WOLVES IN THE THRONE ROOM (US)
 YOGA FIRE (N)
 ZIZEK CLUB (ARG)

- OCH MÅNGA FLERA...

LOUNGE:
 ASS (S)
 PETER BRODERICK (US)
 CHRIS COCO (UK)
 COURTS LAPIN (DK)
 ESCHO presents THULEBASEN,
 ALLE MED BALLONER OG TERRASSER
 and LAMBURG TONY (DK)
 PETE GOODING (UK)
 WILL HAROLD (UK)
 KB18 presents WAQAR & KOBBE (DK)
 LULU ROUGE (DK)
 TOM MIDDLETON (UK)
 MIKE SALTA (DK)
 NANCY ELIZABETH (UK)
 JOSÉ PADILLA (E)
 STELLA POLARIS SOUND SYSTEM (DK)
 TRIO CAMPANELLA (DK)
 VEKTORMUSIK (DK)
 ÅRHUS E presents PUZZLEWEASEL,
 VOKS, WÄLDCHENGARTEN,
 VECTRAL and MORTEN RIIS (DK)

PAVILION JUNIOR
28 JUNI - 1 JULI:
 THE 20BELOW (DK)
 BABIAN (S)
 CODY (DK)
 GIANA FACTORY (DK)
 GINGER NINJA (DK)
 HARRYS GYM (N)
 JOOKS (DK)
 KELLERMENSCH (DK)
 KVELERTAK (N)
 THE MEGAPHONIC THRIFT (N)
 MEN AMONG ANIMALS (DK)
 OPGANG F (DK)
 SCAMP (DK)
 TAKO LAKO (DK)
 THE TELSTAR SOUND DRONE (DK)
 VINNIE WHO (DK)
 VON DÜ (DK)

THE PASSION

PEACE AND LOVE

BORLÄNGE 22-27 JUNI

6 DAGAR AV KARLEK, BUDSKAP OCH MUSIK

MÖTLEY CRÜE [US]

HÅKAN HELLSTRÖM ♥ FAITH NO MORE [US]

ULF LUNDELL ♥ LARS WINNERBÄCK ♥ CHRIS CORNELL [US]

TURBONEGRO [NO] ♥ THE KOOKS [UK] ♥ VOLBEAT [DK]

PETER DOHERTY [UK] ♥ A CAMP ♥ THÅSTRÖM ♥ RAZORLIGHT [UK]

MONSTER MAGNET [US] ♥ SATYRICON [NO] ♥ RAISED FIST

MANDO DIAO ♥ THE SOUNDS ♥ ANNA TERNHEIM

GENTLEMAN & THE FAR EAST BAND [DE] ♥ LYKKE LI

MONEYBROTHER ♥ LALEH ♥ OPETH ♥ MISS LI ♥ JERRY WILLIAMS

IMMORTAL TECHNIQUE [US] ♥ GOGOL BORDELLO [US] ♥ TIMBUKTU

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES ♥ BACKYARD BABIES ♥ CARL BARÂT [UK]

ATMOSPHERE [US] ♥ HELLO SAFERIDE ♥ ELECTRIC BOYS ♥ SUGARPLUM FAIRY

THE STRANGLERS [UK] ♥ LAAKSO ♥ SLAGSMÅLSKLUBBEN ♥ HENRY ROLLINS [US]

PROMOE ♥ SOFIA KARLSSON ♥ THE LIVING END [AUS] ♥ AUGUST BURNS RED [US]

FRIDA HYVÖNEN ♥ SOPHIE ZELMANI ♥ KLEERUP ♥ TITIYO ♥ DIA PSALMA

STRINDBERGS ♥ THE WILDHEARTS [UK] ♥ PERSSONS PACK ♥ PAIN

SONIC SYNDICATE ♥ DENGUE FEVER [US] ♥ THE TEMPER TRAP [AUS] ♥ BLINDSIDE ♥ BRING ME THE HORIZON [US]

EVERGREY ♥ TIAMAT ♥ JENNY WILSON ♥ HOCKEY [US] ♥ M83 [FR] ♥ JAHCOUSTIX [DE] ♥ KALLE BAAH ♥ CULT OF LUNA

HOFFMAESTRO & CHRAA ♥ SKY HIGH ♥ BONGO BRAINS FEAT. STEFAN SUNDSTRÖM ♥ ALICE IN VIDEOLAND

WARRIOR SOUL [US] ♥ PARKEN ♥ GOVERNOR ANDY/INNA STYLE BAND ♥ WITCHCRAFT ♥ DEPORTEES

BULLET ♥ LAUREN HARRIS [UK] ♥ CAJ KARLSSON ♥ DIVISION OF LAURA LEE ♥ FATBOY ♥ MARIA MENA [NO]

GRAVEYARD ♥ ERIK HASSLE ♥ JONNA LEE ♥ PROP DYLAN AND THE REPTILEBRAINS ♥ JONATHAN JOHANSSON

MOJO BUFORD & JIMI SMITH [US] ♥ SVEN ZETTERBERG BLUES BAND ♥ JOHAN JOHANSSON

THE BABOON SHOW ♥ ABALONE DOTS ♥ TORKEL RASMUSSEN & KJELL WESTLING ♥ TYSTA MARI

DAN VIKTOR ♥ COFFINSHAKERS ♥ THE KNOCKOUTS ♥ SANNA CARLSTEDT ♥ KUNG HENRY

FOLLOW HIM TO THE END OF THE DESERT ♥ GOODLOOKING TRASH ♥ LITTLE MARBLES

HANNA BERGLUND ♥ GABY & THE GUNS ♥ SKILLA

HÄGGA & THE THIEFS FROM THE NORTH

Fler artister tillkommer

www.peaceandlove.nu

KÖP BILJETT NU!

Festivalpass exklusiv camping
1295,- + serviceavgift
Festivalpass inklusive camping
1445,- + serviceavgift.
Biljetterna säljs via turistbyråerna i Dalarna
och Peace & Loves hemsida.

AFTONBLADET

Borlänge

GROOVE

Dalarnas Tidningar

BANDIT

Borlänge Energi

OKEJ

CD 4 • 2009

Här är underbara Groove-CD #4, sommaren är i antågande och livet leker. Därför serverar vi soundtracket till detta härliga liv, eller en pick-me-up om livet suger. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 Phoenix

1901

Våra favoritfransmän i Phoenix har definitivt fingertoppskänsla när de knäpar ihop sin fjäderlätta syntsvingande pop med garanterat hög trivselfaktor. Det låter så otvunget och mjukt så man bara vill tokdansa i gröngräset när de kör igång. 1901 är definitivt en sådan låt. Och visst passar den till vårens spirande känslöstormar. www.wearphoenix.com

2 Masquer

The hanging garden

Kicki och Pelle från Stockholm snubblade av en händelse in i ett sidoprojekt de valde att kalla Masquer där de plockar ihop ruggiga stämningar och ekande gitarrslingor i sann Cure-anda. Logiskt då att vi kör deras cover på en Curelåt från 1982. Och vilken härlig version det visar sig vara. Ståpåls hela vägen ut. Wow! www.myspace.com/masquerstockholm

3 Henrik Johansson

Never liked my breath

Henrik sjöng tidigare i orkestern Glenda, men släpper nu sitt första soloalbum digitalt kallat Part. Med hudlös innerlighet tar han sig igenom låtarna smyckade med akustisk gitarr, cello och piano, men det är definitivt Henriks känslösamma röst som står i centrum. Den kommer nog hemsöka mig ett bra tag framöver... www.myspace.com/henrikjohanssonofficial

4 Nathan Moritz

Left unsaid

Med sin mjuka akustiska och närande pop är Nathan Moritz en arvtogare till de riktigt klassiska banden vi alla känner och älskar. Intresset för musik hos Nathan tändes av Oasis, men nu påminner han mer om José González eller andra moderna singer/songwriters som kan tänkas ha sneplat på Simon & Garfunkel. Mysigt, murrigt och mycket trevligt. www.myspace.com/nmoritz

5 Grand Innovation

Sunday morning

Känns som att Kinnasönerna i Grand Innovation blandar Håkan Hellströms popintensitet med Ebbot-mufflig sång. Resultatet är lättillgängligt

poprock med tuggmotstånd de själva kallar lo-fi. Jag blir pigg när jag tänker på Grand Innovation. De är definitivt en orörd liten pärla redo att upptäckas. www.myspace.com/grandinnoation

6 Promoe

Kråksången

Från skivan med samma namn tar vi denna eftertänksamma låt. Promoe är en av vårt lands stora och medvetna artister som aldrig låter svänget lida, han levererar det bästa av bägge världar. Härige Looptroopsångaren har med en platta på svenska hittat hem, musikaliskt. *Kråksången* är en klockren svensk samtidsplatta och framtida klassiker. www.myspace.com/promoe

7 Oliver Def & Bjarne B

Oss

Javisst älskar vi sån här spejsad hiphop! Skruvade knirk- och knarkljud bakom en tillbakalutad rap av högsta rang är alltid njutbart. Oliver Def & Bjarne B är en svensk mix av Funkadelic, Gnarl's Barkley och Kaah – totalt överhärligt och livsgivande samtidigt som de är tankeväckande. Inspiration är som en gudagåva, den ska inte hållas tillbaka. www.myspace.com/oliverdefbjarneb

8 Sell Your Land

Desire

Rytmik och pulserande monoton. Hopklistade beats och stegrande känslor. Försiktiga steg mot något oupptäckt. Noggrant snokande inuti datorers kretskort. Förvridna figurer i motljus. Mystiken tätnar, ljuden likaså. Jag tror vi rör oss framåt, eller kanske åt sidan. Men vi står inte still. Man är i ett flöde, ett ljus- och ljudflöde som är som återhållen energi. Och jag förnimmer en hand på min axel. www.myspace.com/sellyourland

9 Mikey And The Gypsies

Echoes

Echoes börjar som en Glasvegslåt med sång av Chris Martin. Och sen fortsätter den på samma vis. Med en superklittrig refräng som kan bli hur stor som helst. Sexmannabandets platta heter *Enormous shows combined* och är en cirkus av svindlande melodier och frenetiskt episka låtar. Stort, mäktigt och riktigt roligt. www.myspace.com/mikeyandthegypsies

10 The Hurry & The No Knows

Pretty Boy Floyd

Fem killar från Växjö som spelat i band som Shoot Charlie, Vienna Heat och Esther samlas runt Springsteenvibbar och mäktiga rockharmonier och ett nytt band med ett bökgigt namn ser dagens ljus. Denna supergrupp spelar på adrenalina och glädje och hotar att ta över Moneybrothers halvt vakanta tron. Får se vad som händer senare i år när fullängdaren är inspelad. www.myspace.com/thehurryandthenoknows

11 The Tension

Bury the old

Lite sprödare rock serverar göteborgarna i The Tension. Indiesnyggt med orgelbeströdda refränger och driv i rytmsektionen är deras signum. Och det faktum att de lyckas få det jättepoppigt utan att tappa pregnans i uttrycket. Drömsk musik med bägge fötterna fast förankrade i myllan blir det något ospecifica omdömet. www.myspace.com/thetensionswe

12 The Voyage

In the snow

Detta band är Mikael Lettestads projekt som efter att ha vunnit en demotävling som Kent anordnade växte till ett band. De fick spela in tillsammans med Stefan Boman och Sami Sirviö och resultatet blev inte oväntat dramatisk och ödesmättad rock med rejäl klangbotten. Kvar-

tetten har på kort tid nått otroligt långt och har ändå bara startat. Vilken resa det blir!

www.myspace.com/thevoyageband

13 Stefan Larsson and The Three Man Combo

Me and my two feet monkey Jonah

Stefan Larsson är en gammal bekantskap, hans musik har lockat oss på Groove förr. Men nu tar han och hans brokiga band verkligen plats på scenen med ett brak. Det låter cirkus, akustiskt och kletzmer-inspirerat på ett anarkistiskt och Tom Waits-liknande sätt. Och Stefans röst borrar sig rakt in i hjärtat för att stanna. www.stefanlarsson.info

14 Honey Mustard

Hia hia

Heter man Honey Mustard och har en låt kallad *Honey must die* så är man lyckad i min bok! Från sömnliga Västervik brakar det nu loss över hela landet för denna kvartett som satsar på högenery och attack. Och dynamik. Jag skulle inte kalla det 100% grunge, eftersom Honey Mustard är HC-skrikigare än så. Men de har tagit intressanta delar ur olika genrer och pusslat ihop det till nåt eget. www.myspace.com/honeymustardmusic

15 Bruket

Sthlm kallar

Som en spark på pungen från en svunnen punkt tid anländer Bruket från Fagersta med sin svenska direktrock. Det låter sjukt bra, artikulerade aktionsinriktade texter framförs prickfritt men ändå levande och musiken brinner som en fyrbåk. Bruket behövs, Bruket kommer att föra den klassiska svenska punken in i 2010-talet. Rosenbad brinner!!! www.myspace.com/bruket

16 Kajsa Grytt

Allt faller

Känns perfekt att följa upp Bruket med en gammal rebell som Kajsa Grytt. För Kajsa brinner också fortfarande, trots att hon musikaliskt rört sig mer mot episk känslolopp. Hon är en av de där som kommer att köra sitt race för att hon måste, och såna artister måste man ha stor respekt för, de är få nu för tiden. Jag älskar dessutom refrängen i *Allt faller*. www.kajsagrytt.com

Hultsfred

8-9-10-11/7 2009

the
KINGS

_KINGS_OF_LEON_ FRANZ FERDINAND
REGINA SPEKTOR [US] DROPKICK MURPHYS [US]
LARS WINNERBÄCK x4 [S] TAKIDA [S] THÅSTRÖM [S]
A CAMP [S/US] MANDO DIAO [S] SAHARA HOTNIGHTS [S]
TIMBUKTU [S] ANNA TERNHEIM [S] PROMOE [S]
LUDACRIS [US] THE SOUNDS [S] MADNESS [UK]
CYNDI LAUPER [US] GOSSIP [US] WHITE LIES [UK]
KLAXONS [UK] OZOMATLI [US] HELLO SAFERIDE [S]
PETER BJORN AND JOHN [S] MELODY CLUB [S]
SLAGSMÅLSKLUBBEN [S] MARKUS KRUNEGÅRD [S]
PETTER [S] MAIA HIRASAWA [S] DUNGEN [S]
CULT OF LUNA [S] JOHN ME [S]

KID CUDI [US] FRIDA HYVÖNEN [S] JENNY WILSON [S] NASHVILLE PUSSY [US] THE VIRGINS [US]
LENKA [AU] YO MAJESTY [US] MADCON [NO] THE HEART STRINGS [UK] DAN BLACK [UK] MARNIE STERN [US]
SOLID GOLD [US] THE DØ [FR] LILLASYSTER [S] SONIC SYNDICATE [S] ADIAM DYMOTT [S] DEAD BY APRIL [S]
TOTALT JÄVLA MÖRKER [S] EMMY THE GREAT [UK] HOWLING BELLS [AU] THE BOXER REBELLION [UK]
BADDIES [UK] PRISCILLA AHN [US] HATCHAM SOCIAL [UK] INVINCIBLE [US] ÓLAFUR ARNALDS [S]
LOVE IS ALL [S] LUCY LOVE [UK] HENOK ACHIDO [S] RAUBTIER [S] PILGRIMZ [UK] GRAVEYARD [S]
VICTIMS [S] ERIK HASSLE [S] CILIHILI [S] SIMON NORRSVEDEN [S] IT'S A MUSICAL! [S/DE] SKANSROS [S]
OH LAND [UK] CONVOY [S] LOWOOD [S] MFMB [S] PRETTY WHORES [S] TWIGGY FROSTBITE [S] MELEEH [S]
WALKING WITH STRANGERS [S] CLEO [S] MOHAMMED ALI [S] THE KOO KOO'S [S]
THE SACRED SAILORS [S] MONDE YEUX [S]

• MÅNGA MÅNGA FLER...

ÖVER 120 AKTER, FYRA DAGARS FEST OCH ETT GALET FESTIVALLIV!
BILJETTER & INFO: WWW.ROCKPARTY.SE